

HU

HU

HU

EURÓPAI BIZOTTSÁG

Brüsszel, 2010.7.12.
COM(2010)371 végleges

2010/0199 (COD)

Javaslat:

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS IRÁNYELVE

a befektetőkártalanítási rendszerekről szóló 97/9/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról

SEC(2010)846
SEC(2010)845

INDOKOLÁS

1. A JAVASLAT HÁTTERE

A befektetőkártalanítási rendszerekről szóló 97/9/EK irányelvet (ICSD¹) 1997-ben fogadták el a befektetési szolgáltatásokról szóló irányelv² (ISD) kiegészítésére, amely irányelv abban az időben az Európai Unióban a befektetési szolgáltatások nyújtását szabályozta. Azóta az ISD helyébe a pénzügyi eszközök piacairól szóló irányelv³ (MiFID) lépett. Az ICSD rendelkezik arról, hogy a befektetési vállalkozások (beleértve a hitelintézeteket is) befektetési szolgáltatásait igénybe vevő ügyfelek bizonyos körülmények között kártalanításban részesüljenek abban az esetben, ha a befektetési vállalkozás nem képes visszaszolgáltatni az ügyfél megbízásából kezelt pénzt vagy pénzügyi eszközöket.

Tíz évvel az ICSD hatálybalépése, illetve közvetlenül a pénzügyi válság után elérkezett az idő az ICSD működésének felülvizsgálatára. Nincs konkrét bizonyíték arra, hogy a pénzügyi válság hatására nőtt volna az ICSD hatálya alatt létrehozott rendszerekhez benyújtott kártalanítási igények száma. Az elmúlt években azonban a Bizottsághoz számos befektetői panasz érkezett az ICSD alkalmazásáról egy sor, nagy befektetői veszteséggel járó fontos ügyben. A panaszok főként a kártalanítási rendszerek fedezetével és finanszírozásával, valamint a tényleges kártalanítás késedelmével kapcsolatosak. Az ICSD felülvizsgálata – a betétbiztosítási rendszerekről szóló irányelv⁴ felülvizsgálatával és a biztosítási kötvénytulajdonosok védelmének vizsgálatával együtt – lényeges eleme a Bizottság azon politikájának, amelynek célja a pénzügyi szolgáltatások európai uniós keretszabályozásának erősítése az „Impulzusok az európai gazdaság élénkítéséhez” című közleményben⁵ foglaltaknak megfelelően. Figyelembe veszi továbbá azt a G-20 szinten meghatározott célkitűzést is, amely szerint ki kell küszöbölni a szabályozási és felügyeleti rendszerben lévő esetleges kikapukat, valamint helyre kell állítani a befektetők bizalmát a pénzügyi rendszerben.

A kezdeményezés a kártalanítási és biztosítási rendszerekre vonatkozó szélesebb körű csomag részét képezi, amely két módosítási javaslatot fog tartalmazni a befektető-kártalanítási rendszerekről, illetve a betétbiztosítási rendszerekről szóló irányelvet illetően, továbbá egy fehér könyvet a biztosítási rendszerekről.

2. KONZULTÁCIÓ AZ ÉRDEKELTEKKEL

A kezdeményezés a főbb érdekelttekkel, köztük értékpapír-piaci szabályozókkal, piaci szereplőkkel, nemzeti befektetőkártalanítási rendszerekkel és fogyasztókkal

¹ Az Európai Parlament és a Tanács 97/9/EK irányelve (1997. március 3.) a befektetőkártalanítási rendszerekről, HL L 84., 1997.3.26., 22. o.

² A Tanács 93/22/EGK irányelve (1993. május 10.) az értékpapír-befektetési szolgáltatásokról (HL L 141., 1993.6.11., 27–46. o.).

³ 2004/39/EK irányelv (HL L 145., 2004.4.30., 1–44. o.)

⁴ Az Európai Parlament és a Tanács 94/19/EK irányelve (1994. május 30.) a betétbiztosítási rendszerekről (HL L 135., 1994.5.31., 5. o.).

⁵ A Bizottságnak az Európai Tanács tavaszi üléséhez intézett „Impulzusok az európai gazdaság élénkítéséhez” című közleménye - COM(2009) 114, 2009.3.4.

folytatott széles körű, rendszeres párbeszéd és konzultáció eredménye. Az Európai Bizottság nyilvános konzultációt hirdetett 2009. február 9. és április 8. között⁶. Kérdőíveket küldtek a nemzeti befektetőkártalanítási rendszereknek, és 2010. február 9-én értekezletet tartottak ezek részvételével⁷. 2009. szeptember 3-án egy célzott értekezletet tartottak az ágazati és befektetői szövetségek véleményének megszerzése céljából. A munka alapjául az európai értékpapír-piaci szakértői csoport (ESME)⁸ és az európai értékpapír-bizottság (ESC)⁹ megfigyelései és állásfoglalásai is szolgáltak. Emellett felhasználja az OXERA „Description and assessment of the national investor compensation schemes established in accordance with Directive 1997/9/EC” [az 1997/9/EK irányelv értelmében létrehozott nemzeti befektetőkártalanítási rendszerek leírása és értékelése] című tanulmányának (2005. február) következtetéseit¹⁰.

3. HATÁSVIZSGÁLAT

A szabályozás javítására irányuló politikájával összhangban a Bizottság hatásvizsgálatot végzett a szakpolitikai alternatívákról. A szakpolitikai lehetőségek főként a rendszerek finanszírozására, a kifizetési határidőkre, a kártalanítás fedezetére, valamint a biztosítás szintjére tértek ki.

Minden egyes szakpolitikai lehetőséget az alábbi szempontok szerint vizsgáltak: befektetők védelme és befektetői bizalom, egyenlő feltételek az EU-ban nyújtott különböző típusú befektetések és szolgáltatások védelme tekintetében, valamint költséghatékonyság, vagyis az, hogy az adott lehetőség a költségek szempontjából mennyire hatékonyan és eredményesen teljesíti a kitűzött célokat és segíti elő az értékpapírpiacok működését¹¹.

⁶ A Bizottsághoz 70 írásos állásfoglalás érkezett. A nem bizalmas állásfoglalások a Bizottság honlapján tanulmányozhatók:

http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/2009/investor_compensation_en.htm

⁷ A nemzeti befektetőkártalanítási rendszerek működésével kapcsolatban két kérdőívet küldtek ki 2009 júniusában és novemberében.

⁸ Az ESME a Bizottság tanácsadó testületként szolgált, értékpapír-piaci szereplőkből és szakértőkből állt. A Bizottság 2006 áprilisában hozta létre és 2009 végéig működött, az EU értékpapírokról szóló irányelveinek alkalmazását illető jogi és gazdasági szakvélemény biztosítása érdekében az európai értékpapír-piaci csoport létrehozásáról szóló, 2006. március 30-i 2006/288/EK bizottsági határozat alapján (HL L 106., 2006.4.19., 14–17. o.).

⁹ A Bizottság 2001/528/EK határozata (HL L 191., 2001.7.13., 45. o.) értelmében felállított európai értékpapír-bizottság (ESC) mind komitológiai (a 2006/51/EK határozat (HL L 200., 2006.7.22., 11. o.) által módosított, a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök gyakorlására vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 1999. június 28-i 1999/468/EK tanácsi komitológiai határozat (HL L 184., 1999.7.17., 23. o.), mind szakpolitikai tanácsadói funkciókat is ellát az értékpapírok területén. A bizottság a tagállamok magas szintű képviselőiből áll, elnöke a Bizottság képviselője. Az ESC 2008. november 14-i, 2009. február 11-i és 2009. július 15-i ülésein megbeszéléseket tartottak.

¹⁰ A tanulmány elérhető a következő címen: http://ec.europa.eu/dgs/internal_market/docs/evaluation/national-investor-rep2005.pdf.

Az OXERA tanulmányában kifejtett vélemények nem tükrözik szükségszerűen az Európai Bizottság álláspontját. Az OXERA egy magáncég, amellyel az Európai Bizottság szerződést kötött a tanulmány lefolytatására. A tanulmányban foglalt állításokért és véleményekért a cég vállalja a felelősséget. Az Európai Bizottság nem hagyja helyben az OXERA által készített jelentést, hanem információforrásként használja azt a befektetőkártalanítási rendszerekről szóló irányelv felülvizsgálatához.

¹¹ A befektetőkártalanítási rendszerekről szóló 1997/9/EK irányelvet módosító európai parlamenti és tanácsi irányelvre vonatkozó javaslatot kísérő bizottsági szolgálati munkadokumentum SEC (2010) 845.

4. A JAVASLAT JOGI ELEMEI

4.1. Jogonalap

A javaslat az EUMSZ. 53. cikkének (1) bekezdésén alapul.

4.2. Szubszidiaritás és arányosság

A javaslat célkitűzéseit a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani. Az EU jelenlegi keretrendszere csak a minimális harmonizációs elveket rögzíti, a további kidolgozást a tagállamokra hagyja. Azonban néhány tagállamban felmerült problémák mutatják, hogy további, és főleg kiterjedtebb harmonizációra van szükség uniós szinten annak biztosítása érdekében, hogy az irányelv célkitűzései megvalósuljanak az Európai Unión belül.

Az irányelv alkalmazásának fő problémái valójában a tagállamok számára biztosított nagy mérlegelési jogkörnek tulajdoníthatók. A javaslat célja javítani a befektetési szolgáltatások egységes piacának megfelelő működését, valamint növelni a befektetők védelmét és a befektetői bizalmat az Európai Unióban. Különösképpen célja javítani az ICSID gyakorlati alkalmazását, tisztázni az ICSID alkalmazásának körét, figyelembe véve a pénzügyi válságot és az EU szabályozási környezetében a közelmúltban végbement változásokat, továbbá csökkenteni a szabályozási rendszerben lévő különbségeket, valamint a befektetési vállalkozások ügyfelei és a bankbetétesek védelmében tapasztalt egyenlőtlenségeket. A nemzeti szintű rendszerek működésében meglévő különbségeket figyelembe véve, a javaslat közös szabályokat vezet be annak érdekében, hogy bizonyos fokú összhangot teremtsen a rendszerek finanszírozásában és a napi gyakorlatban; ennek alapján egy kölcsönnyújtási mechanizmust is bevezet a nemzeti rendszerek között, végső eszközként a rendszerek átmeneti szükségleteinek kompenzálására, amelynek feltétele az Európai Értékpapír-piaci Felügyeleti Hatóság szigorú vizsgálata, valamint kötelezettség valamennyi kölcsön legfeljebb öt éven belül történő visszafizetésére.

Emellett további problémákat is kezelni kell uniós szinten, így például a kártalanítás jelenlegi elmaradását azon befektetők esetében, akik egy letétkezelő vagy harmadik fél nemteljesítése miatt nem tudják visszaszerezni pénzeszközeiket vagy az ÁÉKBV-ben lévő befektetési jegyeik vagy részvényeik értékében veszteséget szenvednek el, mivel az egyéb megoldások szétaprózhatnák a befektetők védelmét az európai uniós piacokon. Figyelembe véve azt, hogy a befektetési szolgáltatások nyújtása határokon átívelő tevékenység, a befektetési vállalkozásokat azonos módon kellene kezelni a különböző tagállamokban abban az esetben, ha nem tudják visszaadni ügyfeleik eszközeit; a befektetőknek azonos szintű védelemben kellene részesülniük valamennyi tagállamban. Erre az egységes szemléletmódra azért van szükség, hogy elkerülhetők legyenek az egyenlő feltételekkel kapcsolatos problémák a különböző tagállamokban működő befektetési vállalkozások között, valamint a versenytorzulás a bankok és befektetési vállalkozások között.

Egy további elem ahhoz a tényhez kapcsolódik, hogy a betétbiztosítási rendszerekről szóló irányelv (94/19/EK irányelv¹²) módosítása révén növekedett a bankbetétesek védelmének szintje. Emellett folyamatban van a betétbiztosítási rendszerek működésének módosítása annak érdekében, hogy a fedezet hatálya, a kifizetések módozatai és időzítése, a finanszírozási mechanizmusok és a rendszerek közötti kölcsönös szolidaritás biztosítása harmonizált legyen. A befektetési vállalkozások nem szenvedhetnek kárt amiatt, hogy megnő a védelem szintje a

¹² HL L 135., 1994.5.31., 5–14. o.

bankbetétek ágazatában. Ezért uniós szinten meg kell vizsgálni a befektetők védelmének szintjét, figyelembe kell venni az EU piacainak helyzetét, valamint az uniós szinten esetlegesen bekövetkező szabályozási változásokat, amelyek következményekkel járhatnak a befektetések területén.

Ugyanakkor a javaslat figyelembe veszi a két irányelvben meghatározott különböző célkitűzéseket. A betétbiztosítási rendszerekről szóló irányelv fő célkitűzése a bankszektor stabilitásának megteremtése, mivel a bankok ki vannak téve a betétes roham veszélyének, ha a betétesek úgy érzik, hogy a betéteik nincsenek biztonságban és egyszerűen próbálják meg kivenni a betéteket. A befektetőkártalanítási rendszerekről szóló irányelv a csalások, illetve az adminisztratív visszaélések és működési hibák kockázata ellen védi a befektetőket, mivel ezek miatt a befektetési vállalkozás képtelenné válhat az ügyfelek eszközeinek visszaszolgáltatására. A javaslat megőrzi az ágazati jogszabályok sajátosságait.

A javaslat tiszteletben tartja az arányosság elvét, mivel valamennyi megoldást megvizsgálták költséghatékonyság szempontjából, valamint tiszteletben tartja a tagállamok piacainak sajátosságait is. A javaslat nem lépi túl a célkitűzések teljesítéséhez szükséges mértéket, ezért minimális harmonizációs elveket ír elő adott esetben, így például azokra a módosításokra vonatkozóan, amelyek alapján a kártalanítási rendszerek tagjai kötelesek hozzájárulni a rendszerhez. A nemzeti rendszerek közötti kölcsönnyújtási rendszer bevezetése összhangban áll az arányosság elvével, mivel nem ró semmilyen fiskális felelősséget a tagállamokra, hanem egy végső intézkedés, amely egyéb finanszírozási mechanizmusok (szokásos és kiegészítő befizetések a tagok részéről) korábbi igénybevételétől függ, egy kamattal terhelt és a kölcsönfelvevő visszafizetési kötelezettségével járó kölcsönnyújtási lehetőséget vezet be, továbbá időben és mértékben korlátozott.

4.3. A javaslat részletes magyarázata

4.3.1. Összehangolás a MiFID-del – Érintett szolgáltatások és az ügyfelek besorolása – 1. cikk (2) bekezdés és I. melléklet

Az ICSD hatálya jelenleg a befektetési szolgáltatásokról szóló irányelvben¹³ meghatározott befektetési szolgáltatásokra való kereszthivatkozással van meghatározva. Az ICSD védelmet nyújt a befektetőknek, amennyiben egy vállalkozás nem tudja visszaadni, illetve visszafizetni az ügyfél nevében befektetési szolgáltatás keretében kezelt pénzügyi eszközöket vagy pénzt.

A MiFID hatályon kívül helyezte az ISD-t és kiszélesítette az ágazati jogszabályokban szabályozott szolgáltatások körét (például a multilaterális kereskedési rendszerek (MTF) működtetése jelenleg a MiFID hatálya alá tartozik). Számos technikai jellegű probléma is felmerült, így például a vállalkozások biztosítása engedélyük hatókörétől függően (vagyis attól függően, hogy a vállalkozásnak van-e engedélye az ügyfelek eszközeinek kezelésére vagy nincs).

A javasolt módosítás tisztázza, hogy a MiFID-ben meghatározott valamennyi befektetési szolgáltatás és tevékenység az ICSD hatálya alá esik, továbbá, amennyiben a vállalkozások de facto ügyfelek tulajdonában álló eszközöket kezelnek

¹³ Az 1. cikk 2. pontja a 93/22/EGK irányelv (ISD) 1. cikkének 1. pontjában meghatározott befektetési szolgáltatásokra, valamint az említett irányelv melléklete C. szakaszának 1. pontjában említett szolgáltatásra hivatkozik.

(függetlenül az engedélyükre vonatkozó korlátozásoktól és az általuk nyújtott befektetési szolgáltatás jellegétől), akkor az ICSD értelmében az ügyfelek jogosulttá válnak a kártalanításra. Ez nem függene attól, hogy a vállalkozás ezt az engedélye korlátozása ellenére teszi-e (pl. amely szerint nem őrizheti az ügyfelek eszközeit vagy nem üzemeltethet lakossági ügyfelekkel), illetve attól, hogy az általa nyújtott befektetési szolgáltatás milyen jellegű (pl. hogy működtet-e MTF-et). Ez az intézkedés lehetővé teszi a lakossági befektetők számára annak feltételezését, hogy az ICSD hatálya alá esnek, a vállalkozás engedélyével kapcsolatos feltételek részletes ellenőrzése nélkül. Ezenkívül a tagállamokban nagyobb egységességet biztosít az ICSD alkalmazását illetően, ami elősegíti az ICSD megfelelő működését.

Egy a MiFID rendelkezéseiből eredő másik módosítás az ügyfelek besorolását érinti. Az ICSD potenciálisan az összes befektetői kategória esetében alkalmazható. A tapasztaltabb ügyfelek azonban általában képesek kiválasztani és követni azoknak a közvetítőknél a tevékenységét, akikre az eszközeiket bízják. Továbbá amiatt, hogy a kártalanítás egy bizonyos összegre (jelenleg 20 000 EUR) korlátozódik, az irányelv tipikusan a „kisbefektetőket” célozza meg¹⁴. Ezen ok miatt a tagállamok nemzeti jogszabályai jelenleg rendelkezhetnek úgy, hogy a szakmai és intézményi befektetők¹⁵ az ICSD I. mellékletében foglaltak alapján kizárhatók a biztosítási rendszerből¹⁶.

Mivel azonban az ICSD időben megelőzi a MiFID-et, az ICSD hatálya alá tartozó szakmai és intézményi befektetők listája nem azonos a MiFID-ben megadott hasonló listával¹⁷. Ez bonyodalmakhoz vezethet a kártalanítási szakaszban, amennyiben a szolgáltatások nyújtása szempontjából szakmai befektetőként besorolt ügyfelek nem lennének azonosak az ICSD értelmében a biztosítási rendszerből kizárható ügyfelekkel.

A javaslat összhangba hozza az ügyfelek ICSD szerinti besorolását a MiFID szerint szakmai befektetőnek tekintendő ügyfelek meghatározásával. Ez nagyobb fokú egységességet és átláthatóságot biztosít, továbbá leegyszerűsíti a kártalanítási rendszerek és a befektetők helyzetét, mivel következetességet teremt a két irányelv között. A szakmai befektetőnek tekintendő ügyfelekkel történő összehangolás biztonságot teremt és nagyobb fokú védelmet eredményez a közepes vállalkozások számára, amelyek jelenleg ki lehetnek zárva az ICSD által nyújtott védelemből, a MiFID alapján viszont lakossági ügyfélként vannak besorolva¹⁸. A szakmai befektetőnek tekintendő ügyfelek MiFID szerinti meghatározására történő keresztiváthatóság lehetővé teszi az ICSD automatikus alkalmazását a MiFID esetleges jövőbeli módosításai esetén.

¹⁴ Lásd például a kisbefektetők említését az ICSD (4) preambulumbekzdésében.

¹⁵ Az érintett befektetők felsorolását az ICSD I. melléklete tartalmazza.

¹⁶ Az ICSD 4. cikkének (2) bekezdése és I. melléklete

¹⁷ MiFID, II. melléklet.

¹⁸ Jelenleg azok a vállalkozások, amelyek az alábbi feltételek közül legalább kettőt teljesítenek, minden esetben kártalanítást igényelhetnek az ICSD alapján. Mérlegfőösszeg $\leq 4\,400\,000$ EUR, nettó árbevétel $\leq 8\,800\,000$ EUR, alkalmazottak átlagos száma ≤ 50 . A MiFID értelmében a nagyobb vállalkozások közül ténylegesen csak azok minősíthetők szakmai ügyfeleknek, amelyek az alábbi feltételekből kettőnek megfelelnek: Mérlegfőösszeg $\geq 20\,000\,000$ EUR, nettó árbevétel $\geq 40\,000\,000$ EUR, saját tőke $\geq 2\,000\,000$ EUR. Következésképpen a MiFID szerinti meghatározások átvétele szűkítené az ICSD alapján kizárható vállalkozások körét.

4.3.2. Harmadik fél letétkezelő – 2. cikk (2) bekezdés, 12. cikk

Az ICSD védelmet nyújt a befektetőknek, amennyiben egy vállalkozás nem tudja visszaadni, illetve visszafizetni az ügyfél nevében befektetési szolgáltatás keretében kezelt pénzügyi eszközöket vagy pénzt. A MiFID értelmében pénzügyi eszközök két különböző módon kezelhetők: (i) a befektetési vállalkozás maga kezeli az ügyfél által elhelyezett pénzügyi eszközöket, vagy (ii) egy jellemzően a vállalkozás által kiválasztott letétkezelő („harmadik fél letétkezelő”)¹⁹. A befektetők ezért nem csupán a vállalkozás, de a letétkezelő esetleges nemteljesítése veszélyének is ki vannak téve. Abban az esetben, ha egy harmadik fél letétkezelő nem képes visszaszolgáltatni az ügyfelének a pénzügyi eszközöket, az ügyfél az ICSD alapján létrehozott kártalanítási rendszerből semmilyen kártalanításban nem részesül. Ennek az a magyarázata, hogy az ICSD jelenlegi hatálya szerint a kártalanítási rendszerek kizárólag azon befektetők számára elérhetők, akiknek a pénzügyi eszközeit a befektetési vállalkozás a „pénzügyi helyzetéhez közvetlenül kapcsolódó okokból” veszíti el. Következésképpen, az ICSD szerint különbség van a pénzügyi eszközt vásárló befektetőknek nyújtott védelem mértékében attól függően, hogy az eszközöket maga a vállalkozás vagy egy harmadik fél letétkezelő kezeli.

A javaslat úgy módosítja a 2. cikk (2) bekezdését, hogy a befektetők kártalanítását kiterjeszti olyan esetekben keletkező igényekre is, amikor egy vállalkozás egy harmadik fél letétkezelő nemteljesítése miatt nem tudja visszaszolgáltatni a pénzügyi eszközöket. Ez az intézkedés kezelni fogja a potenciális rést, amely egy letétkezelő nemteljesítése esetén keletkezik. A befektetési vállalkozások feladata marad, hogy minden ésszerű lépést megtegyenek azért, hogy az eszközöket visszaszerezzék a letétkezelőtől.

A javaslat nem módosítja a cikket úgy, hogy az magába foglalja olyan intézmény nemteljesítését is, amelynél egy befektetési vállalkozás pénzt helyez letétbe. A különbségtétel oka az, hogy a MIFID-et végrehajtó 2006/73/EK irányelv nagyon szigorúan meghatározza azon intézmények körét, ahol az ügyfelek pénzeszközei letétbe helyezhetők (központi bank, hitelintézet, harmadik országban engedélyezett bank vagy minősített pénzügyi alap)²⁰. Ez különbséget tesz a pénzeszközök és a pénzügyi eszközök között, amelyek esetében – az érintett befektetési vállalkozás által meghatározott átvilágítási szempontok teljesítése esetén – nem szabályozott vállalkozások megbízhatók az ügyfél pénzügyi eszközének letétbe helyezésével. Ez az eltérő rendszer indokolja az ICSD szerinti különböző kezelési módokat.

4.3.3. ÁÉKBV letétkezelő nemteljesítése – 1. cikk (4) bekezdés, 2. cikk (1) bekezdés, 2. cikk (2b) bekezdés, 4a. cikk, 5. cikk, 10. cikk (1) bekezdés, 12. cikk

Az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozások (ÁÉKBV) kezelése²¹ nem a MiFID hatálya alá tartozó befektetési szolgáltatás.

¹⁹ A 2004/39/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a befektetési vállalkozások szervezeti követelményei és működési feltételei, valamint az irányelv alkalmazásában meghatározott kifejezések tekintetében történő végrehajtásáról szóló 2006/73/EK irányelv 16. és 17. cikke.

²⁰ 2006/73/EK irányelv 18. cikke.

²¹ Az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló 2009/65/EK irányelv (HL L 302., 2009.11.17., 32–96. o.).

Következésképpen, az ICSD hatálya nem terjed ki az ÁÉKBV-kre és a befektetési jegyeik tulajdonosaira abban az esetben, ha a veszteség az ÁÉKBV letétkezelőjének vagy al-letétkezelőjének nemteljesítése miatt keletkezik. Lényegét tekintve azonban ez a helyzet hasonlít a 4.3.2. bekezdésben leírt esetre, ahol a veszteség egy befektetési vállalkozás letétkezelőjének vagy al-letétkezelőjének nemteljesítése miatt keletkezik.

Következésképpen, a javasolt intézkedés feljogosítja az ÁÉKBV befektetési jegy-tulajdonosokat, hogy kártalanításban részesüljenek a befektetőkártalanítási rendszerből, ha az eszközök nem adhatók vissza az ÁÉKBV-nek az ÁÉKBV letétkezelőjének vagy al-letétkezelőjének nemteljesítése miatt. A „befektető” 1. cikk (4) bekezdése szerinti meghatározása magába foglalná az ÁÉKBV-k befektetési jegyeinek tulajdonosát, továbbá számos cikk módosítására is sor kerül az ÁÉKBV letétkezelője vagy al-letétkezelője nemteljesítésének kiküszöbölése érdekében (2., 4., 5., 10., 12. cikk). Mivel a javaslat védelmet fog nyújtani az ÁÉKBV, illetve az ÁÉKBV letétkezelői vagy al-letétkezelői számára, a biztosítás kiterjesztésének költsége ezeket a vállalkozásokat, és nem a befektetési vállalkozásokat terheli. Továbbá, az ICSD szerinti biztosítás kiterjesztésére vonatkozó döntés fényében, a befektetési tevékenységgel kapcsolatban igénybe vett harmadik fél letétkezelő nemteljesítése esetén ésszerűnek tűnik, hogy a kockázatot azonos feltételek szerint kezeljék az ÁÉKBV letétkezelőivel vagy al-letétkezelőivel felmerült problémák esetén.

Ez az intézkedés bizonyos fokú védelmet fog biztosítani az ÁÉKBV befektetői számára. Ugyanakkor ki kell egészíteni az ÁÉKBV-letétkezelők működésére vonatkozóan az ÁÉKBV-irányelv alapján alkalmazandó jog²² módosításával annak érdekében, hogy további összhangot lehessen biztosítani a letétkezelők feladatai és felelősségük szabályozása között. A Bizottság dolgozik az említett jogszabály lehetséges módosításain²³.

4.3.4. *Piaci visszaéléssel kapcsolatos igények kizárása – 3. cikk és 9. cikk (3) bekezdés*

Az ICSD 3. cikke kizárja az olyan kártalanítási igényeket, amelyeknél pénzmosás büntetett²⁴ állapotban állapították meg, azonban nem zárja ki a piaci visszaélésben érintett befektetők által benyújtott igényeket. A 3. cikk módosításával az ICSD kifejezetten kizár minden olyan kártalanítási igényt, ahol a befektető a bennfentes kereskedelemről és a piaci manipulációról szóló 2003/6/EK irányelv²⁵ alapján tiltott cselekményekben vett részt. Az ilyen cselekményeket elkövető befektetőket ki kell zárni a kártalanításból, mivel nem részesülhetnek az irányelv által biztosított általános védelemben.

²² A 2009/65/EK irányelv 22–26. cikke és 32–36. cikke.

²³ A vonatkozó jogszabálytervezet konzultációt követő elfogadása 2011 tavaszára várható.

²⁴ A pénzmosás fogalmát a pénzügyi rendszerek pénzmosás céljára való felhasználásának megelőzéséről szóló, 1991. június 10-i 91/308/EGK tanácsi irányelv 1. cikkében határozták meg. Az irányelvet hatályon kívül helyezte a pénzügyi rendszereknek a pénzmosás, valamint terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzéséről szóló 2005/60/EK irányelv (HL L 309., 2005.11.25., 15–36. o.).

²⁵ Az Európai Parlament és a Tanács 2003/6/EK irányelve (2003. január 28.) a bennfentes kereskedelemről és a piaci manipulációról (piaci visszaélés) (HL L 96., 2003.4.12., 16–25. o.).

4.3.5. *Kártalanítási összeg – 4. cikk (1) bekezdés és 2. cikk (3) bekezdés*

Az ICSD 4. cikkének (1) bekezdése harmonizálja a befektetőkénti minimális kártalanítási összeget (20 000 EUR). Az ICSD bevezetésekor elégségesnek tartották, hogy ezt az összeget a betétbiztosítási rendszerekről szóló irányelvben meghatározott összeggel hozzák összhangba (20 000 EUR abban az időben)²⁶. A 20 000 EUR kártalanítási összeghatárt azonban az ICSD hatálybalépése óta soha nem módosították úgy, hogy az tükrözze az inflációt vagy az európai befektetők pénzügyi eszközöknek való fokozott kitétségét. Továbbá, a betétbiztosítási rendszerekről szóló irányelvet a közelmúltban úgy módosították, hogy az betétesenként és hitelintézetenként legalább 50 000 EUR-t ír elő, amelyet 100 000 EUR-ban rögzített szintre kell emelni²⁷.

A Bizottság javasolja a 4. cikk (1) bekezdésének módosítását annak érdekében, hogy a kártalanítási szintet 50 000 EUR rögzített összegre növelje. Ezt a szintet úgy határozták meg, hogy az figyelembe vegye az uniós infláció hatásait, továbbá hogy a kártalanítás összege jobban összhangba kerüljön az EU-ban a lakossági ügyfelek befektetéseinek átlagértékével. A kártalanítási összeget rögzített összegben kell meghatározni azért, hogy megelőzzék az arbitrázst, valamint azt, hogy a befektetők döntését a különböző tagállamokban nyújtott eltérő mértékű biztosítási szintek befolyásolják. Mivel egyes tagállamokban jelenleg magasabb a kártalanítási összeg, hároméves vagyoniállapot-megőrzési időszak bevezetését tervezik az 50 000 EUR fedezeti szinthez történő alkalmazkodás elősegítése érdekében.

A hitelintézetek esetében kételyek merülhetnek fel a bankokban a befektetési szolgáltatások keretében elhelyezett pénzüsszegeknek a befektetőkártalanítási irányelv – és nem a betétbiztosítási irányelv – szerint történő biztosításáról. A banki tevékenységeket és befektetési szolgáltatásokat egyaránt nyújtó bankok sajátos jellege miatti lehetséges bizonytalanság kezelése érdekében az ICSD 2. cikkének (3) bekezdése úgy módosul, hogy az meghatározza, hogy kétely esetén a befektetőt a betétbiztosítási rendszerekről szóló irányelv alapján kell kártalanítani (amely nagyobb fedezeti szintet biztosít). Ez hatékonyan védené a befektetőket és csökkentené az egyenlő feltételekkel kapcsolatos aggályokat.

4.3.6. *Finanszírozási elvek – 4a. cikk*

Az ICSD szerinti széles mérlegelési jogkör a rendszerek finanszírozását illetően (pl. ex-ante vagy ex-post, bármilyen káresemény bekövetkezése tekintetében), valamint az egyes tagállamokban alkalmazott finanszírozási módszerek közötti óriási különbségek számos problémát vetnek fel. Gyengíti a befektetők védelmét és a befektetési vállalkozások igénybevétele iránti befektetői bizalmat (ha a befektetők nem bíznak abban, hogy megfelelő pénzüsszegek fognak rendelkezésre állni igényeik kifizetésére nemteljesítés esetén). Emellett a belső piac megfelelő működésére is hatással van, ha a befektetők védelmének valószínűsége és a vállalkozások számára előírt befizetések jelentős mértékben eltérnek a tagállamokban az egyedi finanszírozási rendszerek alkalmasságától függően.

²⁶ A betétbiztosítási rendszerekről szóló 94/19/EK irányelv 7. cikke.

²⁷ Lásd Az Európai Parlament és a Tanács 2009/14/EK irányelvét (2009. március 11.) a betétbiztosítási rendszerekről szóló 94/19/EK irányelvnek a fedezeti szint és a kifizetési határidő tekintetében történő módosításáról (HL L 68., 2009.3.13., 3–7. o.).

Egy új cikk kerül beillesztésre, amely meghatározza a befektetőkártalanítási rendszerek finanszírozásával kapcsolatos alapelveket. Különösen, a rendelkezés szerint:

- elviekben a rendszerek finanszírozási költségét továbbra is a piaci szereplőknek kell viselniük;
- a rendszereknek lehetséges kötelezettségeikkel arányosan kielégítően finanszírozottnak kell lenniük;
- a kielégítő finanszírozási szint biztosítása érdekében sor kerül egy minimális finanszírozási célszint meghatározására valamennyi rendszer számára. Ezt a célszintet teljes mértékben ex-ante fogják finanszírozni. A nemzeti szinten jelenleg meglévő különbségeket figyelembe véve, a finanszírozási célszintet kezdetben 10 éven belül el kell érni;
- amennyiben, konkrét esetekben, az ex-ante finanszírozás nem elégséges egy rendszer kötelezettségeinek fedezésére, további befizetéseket kell lehívni a rendszerhez tartozó vállalkozásoktól. Azonban ezek nem veszélyeztethetik a tagállam pénzügyi rendszerének stabilitását;
- ezen finanszírozási források kimerülése után a rendszer kölcsönért fordulhat más kártalanítási rendszerekhez, az alábbi 4.3.7. pontban foglalt részletes feltételek szerint;
- biztosítani kell többféle finanszírozási forrás elérhetőségét, beleértve a kölcsönfelvételi lehetőségeket;
- a rendszereknek adatokat kell nyilvánosságra hozniuk a finanszírozási szintjükéről.

Néhány pont részletes végrehajtását a Bizottság által a Szerződés 290. cikke alapján elfogadandó felhatalmazáson alapuló jogi aktus fogja meghatározni. A rendszerek által közzeendő adatokat a jövőbeli Európai Értékpapír-piaci Felügyeleti Hatóság (ESMA) fogja meghatározni technikai standardok révén²⁸.

Ez az intézkedés arányos, mivel a rendszerek finanszírozásának nagyobb fokú harmonizációját fogja eredményezni anélkül, hogy túlságosan előíró és túlzottan részletes lenne, és így is rugalmasságot biztosít a tagállamok számára a fenti elvek gyakorlatba való átültetését illetően. A nagyobb fokú harmonizáció javítani fogja a befektetési szolgáltatások egységes piacának megfelelő működését azáltal, hogy csökkenti a különböző tagállamokban működő befektetési vállalkozások és

²⁸

2009 októberében az Európai Bizottság jogszabálytervezeteket tartalmazó csomagot fogadott el az európai pénzügyi szektor felügyeletének erősítéséről. A jogszabályok létrehozna egy új Európai Rendszerkockázati Testületet (ESRB) a teljes pénzügyi rendszer kockázatainak felmérésére. A jogszabály létrehozta a Pénzügyi Felügyelet Európai Rendszerét (ESFS) is, amely a tagállami felügyeleti hatóságokból és három új európai felügyeleti hatóságból fog állni a bankszektor, az értékpapírpiacon, valamint a biztosítási és foglalkoztatói nyugdíj ágazata terén. Az ESMA a jogszabálycsomagban meghatározott három európai felügyeleti hatóság egyike. A vonatkozó jogszabálytervezet megtekinthető a következő címen:

http://ec.europa.eu/internal_market/finances/docs/committees/supervision/20090923/com2009_503_en.pdf

befektetők kezelését érintő egyenlőtlenségeket. Csökkenti fogja továbbá annak kockázatát is, hogy egy rendszer megfelelő finanszírozás hiányában képtelenné váljon kötelezettségei teljesítésére, és ennek megfelelően nagyobb fogyasztóvédelmet és a befektetési szolgáltatások igénybevétele iránti nagyobb befektetői bizalmat fog eredményezni.

4.3.7. *Végső kölcsönfelvételi mechanizmus a nemzeti rendszerek között – 4b. cikk*

A minden tagállamban egységes finanszírozási szabályok megalkotásával együtt a nemzeti rendszerek közötti együttműködési intézkedések bevezetése nagyobb védelmet biztosít a befektetők számára, valamint serkenteni fogja a befektetési szolgáltatások iránti befektetői bizalmat.

A rendszer a nemzeti kártalanítási rendszerek közötti szolidaritás elvén alapul. A javaslatban szereplő cikk értelmében végső eszközként egy rendszerek közötti kölcsönfelvételi mechanizmus jön létre.

Ezeknek az intézkedéseknek alternatív biztonsági finanszírozási forrást kell biztosítaniuk a rendszerek számára, amelyet külön feltételek szerint, ideiglenesen lehet igénybe venni. Az intézkedések szorosabb kapcsolatot és jobb folyamatos koordinációt biztosítanak a nemzeti rendszerek között, továbbá ösztönzik a harmonizáltabb gyakorlatok és munkafolyamatok kidolgozását. Részletes finanszírozási elvek és a kölcsönt felvevő rendszer (középtávú) visszafizetési kötelezettsége korlátozni fogja az erkölcsi kockázatot az alulméretezett és a jobban finanszírozott rendszerek között. További részletek:

- a rendszerek jogában kell álljon kölcsönt felvenni más rendszerektől, ha a rendelkezésükre álló pénzeszközök nem elegendőek azonnali szükségleteik kielégítésére;
- minden egyes kártalanítási rendszerben az ex-ante pénzüsszegek egy részének elérhetőnek kell lennie a többi rendszer számára nyújtandó kölcsönhöz;
- minden kölcsönfelvételi kérelmet az ESMA-nak kell megkapnia, megvizsgálja, hogy a vonatkozó követelmények teljesülnek-e, és ha igen, továbbítja a kérelmet a többi rendszernek;
- a kölcsönt legkésőbb a kérelemtől számított 5 éven belül vissza kell fizetni a kölcsönt nyújtó rendszereknek. A kölcsönökön kamatfizetési kötelezettség keletkezik; a kamatláb egyenlő az EKB által meghatározott aktív oldali rendelkezésre állás kamatlábjával;
- a kölcsönfelvételi mechanizmus az irányelv hatálya alá tartozó kártalanítási igényekre korlátozódik. Például, a rendszerek nem vehetnek fel kölcsönt olyan szükségletekre, amelyek az irányelv hatálya alá nem tartozó vállalkozások nemteljesítéséből származnak;
- annak elkerülése érdekében, hogy az uniós szinten kölcsönök céljából rendelkezésre álló eszközök rövid idő alatt kimerüljenek, a kölcsönzéshez félretett rész legfeljebb 20 %-a használható fel minden esetben.

4.3.8. *Kártalanítási összeghatár („önrész-elv”) – 4. cikk (4) bekezdés, 8. cikk (1) bekezdés*

Az ICSD 4. cikkének (4) bekezdése értelmében a tagállamok a kártalanítás összegét a befektetőkártalanítási igény meghatározott százaléka (90 % vagy ennél több) korlátozhatják. Ez azt jelenti, hogy az ügyfelektől megkövetelhetik a veszteség egy bizonyos hányadának viselését (a kártalanítási összeghatáron belül). Az ICSD-ben ennek a lehetőségnek az indoka a befektetők bátorítása volt, hogy bizonyos gondossággal járjanak el a befektetési vállalkozás kiválasztásánál²⁹. Azonban kétségkívül irreális volna elvárni a lakossági befektetőktől, hogy képesek legyenek megállapítani, mely vállalkozások lesznek többé-kevésbé valószínűsíthetően csalásban vagy a rendszer működésképtelenségében érintettek.

A 4. cikk (4) bekezdése szerinti lehetőség kiiktatása fokozottabb védelmet fog nyújtani az ICSD hatálya alatt, ugyanis az ügyfeleknek a továbbiakban már nem kell viselniük a veszteség egy részét, ha egy vállalkozás csalást követ el, vagy ha egyéb problémák merülnek fel a vállalkozás rendszereiben vagy irányításában.

Továbbá, a befektetők fokozottabb védelme érdekében kikerül az irányelvből az a rendelkezés, amely szerint a tagállamoknak lehetőségük van kizárni a kártalanítási rendszer fedezetéből a tagállamokétól eltérő pénznemben tartott pénzeszegeket. Ez növeli a befektetők védelmét, mivel az ügyfelek pénze a pénznemtől függetlenül biztosított.

4.3.9. *Kifizetési határidők – 2. cikk, 9. cikk (2) bekezdés*

Az ICSD 9. cikkének (2) bekezdése szigorú határidőt szab a kifizetések teljesítésére (a lehető leggyorsabban, de legkésőbb három hónapon belül). Ez a határidő azonban csak a „kárigeny elismerésétől és az összeg nagyságának” megállapításától kezdve számít. Vagyis nem függ attól az időponttól, amikor a vállalkozás nemteljesítését megállapítják. A kártalanítási igények feldolgozása a megállapított határidőket jóval meghaladó ideig, közelmúltbeli esetek példája alapján akár több évig is eltarthat. Tehát a gyakorlatban a befektető jelentős késéssel kapja meg a kártalanítási összeget. Ez rontja a befektetők védelmét és a befektetői bizalmat.

A 9. cikk (2) bekezdésének javasolt módosításában bevezetik a rendszerek számára a kötelezettséget, hogy ideiglenesen részleges kártalanítást fizessenek az igény előzetes vizsgálata alapján, ha a kifizetési határidő túllép egy meghatározott időkeretet. A részleges kifizetés összege az igény előzetes vizsgálatában meghatározott összeg egyharmadát fogja kitenni. A fennmaradó összeget később, a kártalanítási igény teljes körű ellenőrzése után fizetik ki. A kártalanítási rendszereknek ezen túlmenően képesnek kell lenniük arra, hogy visszaszerezzék az ideiglenesen kifizetett összegeket, amennyiben a későbbiekben megállapításra kerül, hogy az igény valójában nem volt jogos.

A 2. cikk módosítása szerint az illetékes hatóság kötelessége megállapítani, hogy egy vállalkozás képes-e vagy sem három hónapon belül teljesíteni a fizetési kötelezettségeit a befektetők felé. Ennek célja mérsékelni az egyéni esetekkel kapcsolatos aggályokat, amikor az illetékes hatóságok rendkívül hosszú idő alatt állapítják meg ezt.

²⁹ Lásd az irányelv (13) preambulumbekendését.

A javaslatban bevezetett határidők figyelembe veszik a befektetőkártalanítási rendszerekről szóló irányelv és a betétbiztosítási rendszerekről szóló irányelv hatálya alá eső helyzetek közötti különbségeket – az utóbbi szerint a betéteseknek 20 munkanappal azt követően vissza kell fizetni az esedékes összeget, hogy a hatóságok megállapítják, hogy a hitelintézetek nem képesek visszafizetni a betéteket. A kártalanítási rendszerek esetében, az irányelvben meghatározott csalás, szabályszegés vagy működési problémák hosszabb határidőt tesznek szükségessé az egyes befektetők helyzetének helyreállítása érdekében.

4.3.10. Befektetők tájékoztatása – 10. cikk (1) bekezdés

Az ICSD 10. cikkének (1) bekezdése előírja a tagállamok számára annak biztosítását, hogy a befektetési vállalkozások a jelenlegi és a leendő befektetők számára információkat szolgáltatassanak az illetékes befektetőkártalanítási rendszerről, beleértve a biztosítás összegét és hatókörét. Az információkat könnyen érthető formában kell rendelkezésre bocsátani. Aggályok merültek fel azonban azzal kapcsolatban, hogy ezt a rendelkezést a gyakorlatban miként alkalmazzák a tagállamokban.

A 10. cikk (1) bekezdése úgy módosul, hogy az ÁÉKBV-kezelők számára előírják – az irányelv hatályának kiszélesítése következményeként –, hogy világos és egyszerű módon közöljék a befektetőkkel, hogy a biztosítási rendszerek ténylegesen mit fedeznek (pl. a befektetői kockázatot általában nem). A javaslat szerint a befektetési vállalkozások jelenlegi kötelezettsége, amely szerint az új ügyfelek számára információkat kell szolgáltatniuk a kártalanítási rendszerekről, kiegészül azzal, hogy az ÁÉKBV-k számára is további részletes információk megadását írják elő arra vonatkozóan, hogy az ICSD értelmében a kártalanítás mit fedez, továbbá hogy miként alkalmazható a határokon átnyúló esetekben. Konkrétan előírt lesz számukra, hogy világosan magyarázzák el, hogy bizonyos veszteségek (pl. a befektetési kockázat miatt bekövetkező veszteségek) esetén az ICSD értelmében nem fizethető kártalanítás.

5. KÖLTSÉGVETÉSI VONZATOK

A javaslatnak nincsenek az uniós költségvetést érintő vonzatai.

Javaslat:

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS IRÁNYELVE

a befektetőkártalanítási rendszerekről szóló 97/9/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 53. cikke (1) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára³⁰,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére³¹,

a rendes jogalkotási eljárásnak megfelelően,

mivel:

- (1) A J. de Larosière által elnökölt magas szintű szakértői csoport 2009. február 25-én közzétett, a Bizottság kérésére készített jelentése megállapította, hogy a jövőbeni pénzügyi válságok kockázatának és súlyosságának csökkentése érdekében meg kell erősíteni a felügyeleti keretet, továbbá az európai pénzügyi szektor felügyeleti struktúrájának nagyszabású reformját ajánlta, beleértve a Pénzügyi Felügyeletek Európai Rendszerének létrehozását, amely három európai felügyeleti hatóságból áll – egy az értékpapírszektor, egy a biztosítási és foglalkoztatónyugdíj-szektor, egy pedig a bankszektor felügyeletére –, emellett javasolta az Európai Rendszerkockázati Testület létrehozását is. A Bizottság 2009. március 4-i, „Impulzusok az európai gazdaság élénkítéséhez” című közleményében a pénzügyi szolgáltatások uniós szabályozási keretének megerősítését javasolta, különös tekintettel a befektetők védelmének javítására vonatkozóan. 2009 szeptemberében az Európai Bizottság javaslatot tett az új hatóságok létrehozására vonatkozó jogszabálycsomagra, beleértve az Európai Értékpapír-piaci Felügyeleti Hatóság (ESMA) felállítását különösen annak érdekében, hogy hozzájáruljon az Unió jogszabályainak következetes alkalmazásához, valamint magas színvonalú közös szabályozási és felügyeleti standardok és gyakorlatok kialakításához.
- (2) Módosítani szükséges a befektetőkártalanítási rendszerekről szóló, 1997. március 3-i 97/9/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet³² a pénzügyi rendszer iránti bizalom

³⁰ HL C [...], [...], [...]. o.

³¹ HL C [...], [...], [...]. o.

fenntartása és a befektetők védelmének növelése érdekében, tekintettel az Unió jogi keretében bekövetkezett fejleményekre, a pénzügyi piacok alakulására, valamint az említett irányelvnek a tagállamokban történő alkalmazása során tapasztalt problémákra olyan esetekben, amikor a befektetési vállalkozások nem képesek visszaszolgáltatni az ügyfelek által náluk elhelyezett eszközöket.

- (3) Elfogadásakor a 97/9/EK irányelv kiegészítette az értékpapír-befektetési szolgáltatásokról szóló, 1993. május 10-i 93/22/EGK tanácsi irányelvet³³ annak biztosítása érdekében, hogy minden egyes tagállam létrehozson egy befektetőkártalanítási rendszert, amely legalább a kisbefektetők számára garantálja a védelem harmonizált minimumszintjét abban az esetben, ha egy befektetési vállalkozás nem képes teljesíteni az ügyfeleivel szemben vállalt kötelezettségeit. Amikor a pénzügyi eszközök piacairól, a 85/611/EGK és a 93/6/EGK tanácsi irányelv, és a 2000/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 93/22/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 21-i 2004/39/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv³⁴ hatályon kívül helyezte a 93/22/EGK irányelvet, bevezetett egy új jegyzéket a befektetési szolgáltatásokról és tevékenységekről, hogy lefedje a befektető-központú tevékenységek teljes körét, továbbá hogy rendelkezzen a befektetők magas szintű védelméhez szükséges összehangolás mértékéről, amely egyben lehetővé teszi a befektetési vállalkozások számára, hogy az Unió teljes területén szolgáltatást nyújtsanak. Ezért a 97/9/EK irányelvet összhangba kell hozni a 2004/39/EK irányelvvel annak biztosítása érdekében, hogy a rendszerek által továbbra is megfelelően biztosított legyen valamennyi befektetési szolgáltatás és tevékenység nyújtása.
- (4) Elfogadásakor a 97/9/EK irányelv a betétbiztosítási rendszerekről szóló 1994. május 30-i 94/19/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv³⁵ szerint szabályozott betétbiztosítási rendszerek által nyújtott fedezetet és azok működését vette figyelembe. Következésképpen, továbbra is figyelembe kell venni a 94/19/EK irányelv esetleges módosításait.
- (5) Előfordulhat, hogy a befektetők nincsenek tisztában a befektetési vállalkozások engedélyének valamely korlátozásával, ezért védelemre van szükségük olyan helyzetekben, amikor a befektetési vállalkozások engedélyükben foglaltakkal ellentétesen járnak el, így különösen abban az esetben, amikor az engedélyükben meghatározott feltételek megszegésével kezelnek ügyféleszközöket vagy nyújtanak szolgáltatásokat egy adott típusú ügyfélnek. A kártalanítási rendszereknek ezért biztosítást kell nyújtaniuk az ügyfelek olyan eszközeire, amelyeket a befektetési vállalkozások de facto valamely befektetési ügylettel összefüggésben kezelnek.
- (6) A 2004/39/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a befektetési vállalkozások szervezeti követelményei és működési feltételei, valamint az irányelv alkalmazásában meghatározott kifejezések tekintetében történő végrehajtásáról szóló, 2006. augusztus 10-i 2006/73/EK bizottsági irányelv³⁶ lehetővé teszi a befektetési vállalkozások számára, hogy harmadik félnél nyitott számlákon helyezték letétbe az ügyfelek általuk

³² HL L 84., 1997.3.26., 22–31. o.

³³ HL L 141., 1993.6.11., 27–46. o.

³⁴ HL L 145., 2004.4.30., 1–44. o.

³⁵ HL L 135., 1994.5.31., 5–14. o.

³⁶ HL L 241., 2006.9.2., 26–58. o.

kezelt pénzügyi eszközeit. A harmadik fél nem feltétlenül esik különleges szabályozás és felügyelet alá. A 2006/73/EK irányelvben meghatározott feltételek teljesítése ellenére a harmadik fél nemteljesítése érintheti a befektetők jogait, amennyiben az előbbi nem képes visszaszolgáltatni a pénzügyi eszközöket a befektetési vállalkozásnak. A befektetői bizalom erősítése céljából helyénvaló a 97/9/EK irányelv szerinti kártalanítás kiterjesztése – az alkalmazandó nemzeti felelősségi szabályok sérelme nélkül – azokra az esetekre, amikor a befektetési vállalkozások nem tudják visszaszolgáltatni az ügyfél pénzügyi eszközeit olyan harmadik fél nemteljesítése miatt, akinél a befektetési vállalkozás vagy letétkezelői a pénzügyi eszközöket letétbe helyezték.

- (7) A 2006/73/EK irányelv előírja, hogy a befektetési vállalkozások az ügyfél nekik átadott pénzeszközeit harmadik félnél nyitott számlán vagy számlákon helyezték letétbe. A harmadik fél vállalkozások központi bankra, hitelintézetre vagy harmadik országban engedélyezett bankra, illetve minősített pénzügyi alapra korlátozódnak. A 2006/73/EK irányelvben biztosított szigorú rendszer szükségtelessé teszi a rendszerekből nyújtott biztosítás kiterjesztését azon harmadik fél nemteljesítésére, amelynek a pénzeszközöket letétbe helyezték.
- (8) Mivel a 94/19/EK irányelv szerint nyújtott kártalanítási fedezet most magasabb, mint az ezen irányelvben biztosított fedezet, a legmagasabb szintű védelmet kell nyújtani a befektetők számára azokban az esetekben, ahol a 94/19/EK és a 97/9/EK irányelv egyaránt biztosíthatná a bankoknál elhelyezett eszközöket. Ezekben az esetekben ezért a befektetőt a 94/19/EK irányelv szerint kell kártalanítani.
- (9) A kártalanításra kifizetett pénzeszettek visszaszerzése érdekében indokolt, hogy egy letétkezelő vagy harmadik fél nemteljesítése miatt a befektetők kártalanítása érdekében kifizetéseket teljesítő biztosítási rendszerek jogosulttá váljanak arra, hogy kifizetéseikkel egyenlő mértékig átvegyék a befektetőt, a befektetési vállalkozást vagy az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokat (továbbiakban: ÁÉKBV) megillető jogokat a felszámolási eljárásban. Az irányelvnek nem lehet célja a befektetési vállalkozások és ÁÉKBV-k azon felelősségének csökkentése, hogy az eszközöket visszaszerezzék a letétkezelőtől.
- (10) Az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokra (ÁÉKBV) vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 2009. július 13-i 2009/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv³⁷ előírja, hogy az ÁÉKBV-k eszközeit letétkezelőnek kell letétben őriznie. Ha a letétkezelő vagy al-letétkezelői egyike nem teljesíti fizetési kötelezettségét, vagy nem képes a letétbe helyezett pénzügyi eszközöket visszaszolgáltatni, ez befolyásolja az ÁÉKBV befektetési jegyeinek vagy részvényeinek értékét. Annak érdekében, hogy növelni lehessen a védelmet ebben a helyzetben, az ÁÉKBV befektetési jegyei vagy részvényei tulajdonosainak ugyanolyan szintű védelemben kell részesülniük, mintha közvetlenül az érintett pénzügyi eszközökbe fektettek volna be, amennyiben a pénzügyi eszközöket kezelő vállalkozás nem képes azokat visszaszolgáltatni. Indokolt, hogy az ÁÉKBV-k befektetési jegyeinek vagy részvényeinek tulajdonosai kártalanításban részesüljenek az ÁÉKBV értékvesztéséért. Ugyanakkor képesnek kell

³⁷ HL L 302., 2009.11.17., 32–96. o.

lenniük megőrizni az ÁÉKBV befektetési jegyeit vagy részvényeit annak érdekében, hogy megtarthassák jogukat ezek megfelelő időben történő visszaváltására.

- (11) A 97/9/EK irányelv már kizárja az olyan ügyletekből származó kártalanítási igények befektetőkártalanítási rendszerekből történő kifizetését, amelyeknél pénzmosás büntetést állapították meg a pénzügyi rendszereknek a pénzmosás, valamint terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzéséről szóló, 2005. október 26-i 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv³⁸ értelmében. Ki kell zárni a kártalanítás köréből valamennyi olyan igényt is, amelynél az érintett eszközök a bennfentes kereskedelemről és a piaci manipulációról (piaci visszaélés) szóló, 2003. január 28-i 2003/6/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv³⁹ értelmében tiltott magatartásból származnak.
- (12) A kártalanítás minimális összegét 1997-ben határozták meg és azóta nem módosították. Ezt az összeget indokolt 50 000 EUR-ra emelni, a pénzügyi piacokon és az Unió jogi keretében bekövetkezett fejlemények figyelembevétele érdekében. Ez az összeg figyelembe veszi az Unióban tapasztalt infláció hatásait, valamint annak szükségességét is, hogy a kártalanítási összeget jobban össze kell hangolni a tagállamokban a lakossági ügyfelek által birtokolt befektetések átlagértékével. A befektetők védelmének fokozása érdekében meg kell szüntetni a tagállamok számára biztosított azon lehetőséget, hogy korlátozzák vagy kizárják a biztosítás köréből a tagállamokétól eltérő pénznemben tartott pénzeszközöket.
- (13) Annak biztosítása érdekében, hogy a befektetők megkapják az ezen irányelv által előírt kártalanítást, valamint minden tagállamban azonos szintű befektetővédelemben részesüljenek, közös szabályokat kell bevezetni a kártalanítási rendszerek finanszírozására vonatkozóan. A rendszereket a kötelezettségeikkel arányosan kell finanszírozni. Megfelelő szintű előfinanszírozást kell biztosítani, továbbá a kártalanítási rendszereknek megfelelő intézkedéseket kell hozniuk, hogy finanszírozási célszintjük felmérésére és elérésére a 97/9/EK irányelvben meghatározott bármely káresemény bekövetkezése előtt sor kerülhessen. A közös minimális finanszírozási célszintet tíz éven belül el kell érni.
- (14) Szükség esetén a kártalanítási rendszerek tagjaitól lehívott rendkívüli befizetésekkel vagy – például kereskedelmi bankoktól vagy kereskedelmi alapon működő közintézményektől származó – kölcsönfelvételi források hozzáférhetőségével kell biztosítani valamennyi olyan szükséglet időben történő fedezetét, amelyet a káresemények bekövetkezése előtt a tagoktól beszedett pénzeszközök nem fedeznek.
- (15) A kártalanítási rendszerek működése jelenleg nagymértékben eltérő a tagállamokban, ez az irányelv ezért a további harmonizációra irányul úgy, hogy közben bizonyos fokú rugalmasságot hagy a tagállamoknak a rendszerek részletes megszervezését illetően. A Szerződés 290. cikkének megfelelően a Bizottságot fel kell jogosítani felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására a kártalanítási rendszerek működésének egyes alapvető tulajdonságaira vonatkozóan. A felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat mindenekelőtt a következők tekintetében kell elfogadni: a rendszerek potenciális kötelezettségeinek meghatározására szolgáló módszer, az alternatív finanszírozási megoldások, amelyekkel a rendszereknek kell rendelkezniük ahhoz, hogy – szükség

³⁸ HL L 309., 2005.11.25., 15. o.

³⁹ HL L 96., 2003.4.12., 16. o.

esetén – rövid távú finanszírozási forráshoz jussanak, a rendszer által fedezett vállalkozások befizetéseinek meghatározására szolgáló kritériumok és azok a tényezők, amelyeket figyelembe kell venni a tagállamok pénzügyi rendszerének stabilitását nem veszélyeztető, kiegészítő befizetési képesség vizsgálatánál. Annak érdekében, hogy meg lehessen határozni a rendszerek finanszírozására vonatkozó rendelkezések alkalmazásának feltételeit, az Európai Parlament és a Tanács .../... rendelete értelmében létrehozott Európai Értékpapír-piaci Felügyeleti Hatóságnak [ESMA]⁴⁰ technikai standardokat kell kidolgoznia a rendszerek által nyilvánosságra hozandó adatokra vonatkozóan.

- (16) Annak biztosítása érdekében, hogy a befektetők kellő időben kártalanításban részesüljenek, végső eszközként kölcsönfelvételi mechanizmust kell létrehozni az Unió nemzeti rendszerei között. A mechanizmusnak lehetővé kell tennie a kártalanítási rendszerek számára, hogy más rendszerektől kölcsönt vehessenek fel olyan kivételes esetben, amikor átmeneti finanszírozási hiánnyal néznek szembe. E célból, minden egyes rendszer ex-ante finanszírozásából egy résznek rendelkezésre kell állnia más rendszereknek nyújtandó kölcsönök céljára.
- (17) A kölcsönfelvételi mechanizmus semmilyen módon nem lehet hatással a tagállamok fiskális felelősségére. A kölcsönt felvevő rendszerek számára lehetővé kell tenni, hogy az ebben az irányelvben biztosított kölcsönfelvételi lehetőséget igénybe vehessék azután, hogy kimerítették a finanszírozási célszint eléréséhez beszedett pénzeszközöket, valamint a tagjaiktól lehívott kiegészítő befizetéseket. A befektetőkártalanítási rendszerek tagállamok általi felügyeletének tiszteletben tartása mellett az ESMA-nak hozzá kell járulnia azon célkitűzés megvalósításához, hogy a befektetési vállalkozások és ÁÉKBV-k számára könnyebbé váljon tevékenységük folytatása, és egyúttal biztosítható legyen a befektetők hatékonyabb védelme is. E célból az ESMA feladata meggyőződni arról, hogy a befektetőkártalanítási rendszerek közötti kölcsönnyújtás ezen irányelvben meghatározott feltételei teljesülnek, és meghatározni az ezen irányelv által rögzített szigorú korlátokon belül az egyes rendszerek által kölcsönzendő összegeket, a kezdeti kamatlábat és a kölcsön futamidejét. E tekintetben az ESMA-nak ezenkívül információt kell gyűjtenie a befektetőkártalanítási rendszerekről, mindenekelőtt az egyes rendszerek által biztosított pénzeszközök és pénzügyi eszközök összegéről, amelyet az illetékes hatóságok megerősítettek. A Hatóságnak tájékoztatnia kell a többi befektetőkártalanítási rendszert kölcsönnyújtási kötelezettségükről.
- (18) A kölcsönnyújtási folyamat egyszerűsítése érdekében, ha egy tagállamban egynél több kártalanítási rendszert hoznak létre, a tagállam kijelöl egy rendszert az adott tagállam kölcsönt nyújtó rendszerének, és erről tájékoztatja az Európai Értékpapír-piaci Felügyeleti Hatóságot. A kölcsön összegének a 97/9/EK irányelvből fakadó kártalanítás fedezetére kell korlátozódnia.
- (19) Biztosítani kell azt, hogy a kölcsönnyújtásra rendelkezésre álló teljes összeg a kölcsönt felvevő rendszerek által benyújtott számos igény kielégítésére felhasználható legyen. Ezért egyetlen kölcsön összege sem haladhatja meg a kölcsönnyújtásra rendelkezésre álló pénzeszközök előre meghatározott küszöbértékét.

⁴⁰ HL L ...

- (20) A kártalanítási folyamat felgyorsítása érdekében az illetékes hatóságnak a lehető legrövidebb időn belül meg kell állapítania azt a tény, hogy egy befektetési vállalkozás nem képes teljesíteni a befektetők követeléseiből származó kötelezettségeit.
- (21) A kártalanítási igény jogosultságának és összegének megállapításához szükséges eljárások, amelyek gyakran a nemzeti közigazgatási és fizetésképtelenségről szóló jogszabályoktól függnék, hosszas késedelmeket okozhatnak a befektetők felé teljesítendő kifizetésekben. A kifizetési határidők lerövidítése érdekében biztosítani kell azt, hogy azokban a rendszerekben vagy esetekben, ahol a kártalanítási jogosultság és összeg a kötelezettségeit nem teljesítő vállalkozásokra vonatkozó fizetésképtelenségi vagy bírósági eljárásoktól függ, a rendszerek részt vehessenek ezekben az eljárásokban. Emellett rendelkezni kell egy részleges kártalanítási összeg ideiglenes kifizetésének kötelezettségéről a tizenkét hónapot meghaladó fizetési késedelem esetén annak érdekében, hogy a befektetők megkaphassák az igényelt kártalanítási összeg egy részét. Elő kell irányozni olyan mechanizmusok kidolgozását, melyek szerint vissza kell fizetni a rendszereknek a pénzt, amennyiben megállapításra kerül, hogy az igény nem felelt meg a jogosultság feltételeinek.
- (22) A 97/9/EK irányelv lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy a biztosítási rendszerből kizárják a szakmai és az intézményi befektetőket, azonban a vonatkozó jegyzék nincs összhangban a befektetési vállalkozások ügyfeleinek a 2004/39/EK irányelvben meghatározott osztályozásával. A 97/9/EK és a 2004/39/EK irányelv közötti következetesség biztosítása érdekében, a kártalanítási rendszerek vizsgálatának egyszerűsítése, valamint a lehetséges kizárásnak a vállalkozások közül csak a nagyméretű vállalkozásokra történő korlátozása céljából a 97/9/EK irányelvnek csak azokra a befektetőkre kellene hivatkoznia, akik a 2004/39/EK irányelv szerint szakmai ügyfeleknek minősülnek.
- (23) A Szerződés 290. cikkének megfelelően a Bizottságot fel kell jogosítani felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására. Felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat különösen a következők tekintetében kell elfogadni: a rendszerek által meghatározandó finanszírozási célszint kiszámítására és e finanszírozási célszint módosítására szolgáló módszer meghatározása, a nemzeti kártalanítási rendszerek közötti kölcsönnyújtás céljára rendelkezésre álló pénzeszközök meghatározott felső határának százalékos aránya, a befektetők követeléseinek kezelésének eljárása és az ezen irányelv hatálya alá tartozó körülményekben az ÁÉKBV értékvesztésének kiszámítására vonatkozó technikai kritériumok. A Bizottságot arra is fel kell jogosítani, hogy felhatalmazáson alapuló jogi aktusok útján módosítsa a kölcsönnyújtásra rendelkezésre álló pénzeszközök százalékos arányát, figyelembe véve a pénzügyi fejleményeket.
- (24) A 97/9/EK irányelvet ezért ennek megfelelően módosítani kell,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk
A 97/9/EK irányelv módosításai

A 97/9/EK irányelv a következőképpen módosul:

(1) Az 1. cikk a következőképpen módosul:

a) A 2. pont helyébe a következő szöveg lép:

„2. „befektetési ügylet”: a 2004/39/EK irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 2. pontjában meghatározott befektetési szolgáltatások és tevékenységek, valamint a 2004/39/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv(*) I. melléklete B. szakaszának 1. pontjában említett kiegészítő szolgáltatás;

* HL L 45., 2005.6.12., 18. o.”

b) A 4. pont helyébe a következő szöveg lép:

„4. „befektető”: a befektetési ügyletek vonatkozásában minden személy, aki pénzt vagy eszközöket bízott a befektetési vállalkozásra, valamint az ÁÉKBV tevékenységeinek vonatkozásában ÁÉKBV befektetési jegyének vagy részvényének tulajdonosa (a továbbiakban: „befektetési jegy-tulajdonos”);”

c) A 7. pont helyébe a következő szöveg lép:

„7. „illetékes hatóságok”: a 2004/39/EK irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 22. pontjában és a 2009/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv(*) 2. cikke (1) bekezdésének h) pontjában meghatározott hatóságok.

Amennyiben ez az irányelv az [ESMA-rendelet]-re hivatkozik, a befektetőkártalanítási rendszerek e rendelet alkalmazásában az [ESMA-rendelet] 2. cikkének (3) bekezdése szerinti illetékes hatóságoknak tekintendők;

* HL L 302., 2009.11.17., 32. o.”

d) A szöveg a következő 8–11. ponttal egészül ki:

„8. „ÁÉKBV”: a 2009/65/EK irányelv 1. cikke (2) és (3) bekezdésében meghatározott vállalkozás;

9. „letétkezelő”: az ÁÉKBV tevékenységeinek vonatkozásában a 2009/65/EK irányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott intézmény;

10. „harmadik fél”: a befektetési ügyletek vonatkozásában a 2006/73/EK irányelv 17. cikkében említett intézmény, amelynél a befektetési vállalkozás az ügyfele nála elhelyezett pénzügyi eszközeit letétbe helyezte, vagy amelynél egy ilyen intézmény a pénzügyi eszközöket alletétbe helyezte; ÁÉKBV-ügylet vonatkozásában egy olyan intézmény, amelyre egy ÁÉKBV letétkezelő az ÁÉKBV megbízásából eszközöket bízott;

11. „alacsony kockázatú eszközök”: olyan eszköztételek, amelyek a 2006/49/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv(*) I. melléklete 14. pontjának 1. táblázatában szereplő első és második kategóriában meghatározott kategóriák valamelyikébe sorolhatók, az ugyanezen melléklet 15. pontjában meghatározott minőségi tételek kivételével.

* HL L 177., 2006.6.30., 201. o.”

e) A szöveg a következő (2) bekezdéssel egészül ki:

„(2) Ezen irányelv befektetési vállalkozásokra vonatkozó rendelkezései alkalmazandók a 2009/65/EK irányelvnek megfelelően engedélyezett alapkezelő társaságokra, amennyiben az engedélyük kiterjed az említett irányelv 6. cikkének (3) bekezdésében felsorolt szolgáltatásokra is.”

(2) A 2. cikk a következőképpen módosul:

a) Az (1) bekezdés első albekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Valamennyi tagállam biztosítja, hogy területén egy vagy több befektetőkártalanítási rendszert vezessenek be és ismerjenek el hivatalosan. A második albekezdésben és az 5. cikk (3) bekezdésében meghatározott körülmények kivételével az adott tagállamban engedélyezett egyetlen befektetési vállalkozás vagy az adott tagállamban engedélyezett egyetlen ÁÉKBV sem folytathat befektetési ügyleteket vagy végezhet ÁÉKBV-ként tevékenységeket, ha nem tartozik valamelyik ilyen rendszerhez.”

b) A (2) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(2) A rendszer a 4. cikknek megfelelően a befektetési ügyletekkel összefüggésben biztosítást nyújt a befektetőnek, amennyiben az alábbi feltételek egyike előzetesen teljesül:

- a) az illetékes hatóságok határozatban megállapították, hogy a szóban forgó befektetési vállalkozás az adott időpontban a befektetési vállalkozás pénzügyi helyzetéhez, vagy a befektetési vállalkozás által pénzügyi eszközök letéti őrzésével megbízott bármely harmadik fél pénzügyi helyzetéhez közvetlenül kapcsolódó okokból nem tudja teljesíteni a befektetők igényeiből eredő kötelezettségeit, és a közeljövőben nem is lesz erre képes,
- b) egy bíróság a befektetési vállalkozás pénzügyi helyzetéhez vagy a befektetési vállalkozás által pénzügyi eszközök letéti őrzésével megbízott bármely harmadik fél pénzügyi helyzetéhez közvetlenül kapcsolódó okokból olyan határozatot hoz, amely felfüggeszti a befektetők lehetőségét arra, hogy követeléseket támasszanak az érintett vállalkozással szemben, vagy a vállalkozás lehetőségét arra, hogy követeléseket támasszon az érintett harmadik féllel szemben.

A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok az első albekezdés a) pontjában említett határozatot a lehető leghamarabb, de mindenképpen 3 hónapon belül meghozzák azt követően, hogy először értesülnek arról, hogy egy befektetési vállalkozás nem teljesítette a befektetők igényeiből származó kötelezettségeit.”

c) A szöveg a következő (2a), (2b) és (2c) bekezdéssel egészül ki:

„(2a) A (2) bekezdésben említett biztosítás az alkalmazandó jogi és szerződéses feltételeknek megfelelően azokra a kártalanítási igényekre nyújtandó, amelyek abból keletkeznek, hogy a befektetési vállalkozás nem képes teljesíteni az alábbiak valamelyikét:

- a) visszafizetni a befektetőknek járó vagy a befektetők tulajdonát képező, a nevükben, a befektetési ügyletekkel kapcsolatban a vállalkozás által őrzött pénzeszközt,
- b) visszaadni a befektetőknek a befektetők tulajdonát képező, az ő nevükben, befektetési ügyletekkel kapcsolatban a vállalkozásnál őrzött, kezelt vagy működtetett eszközöket.

A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a kártalanítási rendszerek biztosítást nyújtsanak abban az esetben, ha a befektető megbízásából vagy nevében pénzügyi eszközöket vagy pénzeszközöket őriznek, kezelnek vagy működtetnek, függetlenül a vállalkozás által végzett befektetési tevékenység típusától, valamint attól, hogy a vállalkozás az engedélyében meghatározott bármely korlátozásnak megfelelően jár-e el vagy sem.

(2b) A rendszerek az ÁÉKBV befektetési jegy-tulajdonosainak is biztosítást nyújtanak a 4. cikknek megfelelően, feltéve hogy az alábbi feltételek egyike előzetesen teljesül:

- a) az illetékes hatóság határozatban megállapította, hogy az ÁÉKBV eszközeinek kezelésével megbízott letétkezelő vagy harmadik fél nem képes teljesíteni a kötelezettségeit az ÁÉKBV felé az adott időpontban, a letétkezelő vagy a harmadik fél pénzügyi helyzetéhez közvetlenül kapcsolódó okokból, és a közeljövőben nem is lesz képes erre,
- b) egy bíróság, az ÁÉKBV eszközeinek kezelésével megbízott letétkezelő vagy bármely harmadik fél pénzügyi helyzetéhez közvetlenül kapcsolódó okokból, olyan határozatot hoz, amelynek következtében felfüggesztik az ÁÉKBV lehetőségét arra, hogy követeléseket támasszon az érintett letétkezelővel vagy harmadik féllel szemben.

A tagállamok gondoskodnak arról, hogy az illetékes hatóságok az első albekezdés a) pontjában említett határozatot a lehető leghamarabb, de mindenképpen 3 hónapon belül azt követően meghozzák, hogy először értesülnek arról, hogy az ÁÉKBV eszközeinek kezelésével megbízott letétkezelő vagy harmadik fél nem teljesítette az ÁÉKBV igényeiből fakadó kötelezettségeit.

(2c) A (2b) bekezdésben említett biztosítás nyújtandó az ÁÉKBV befektetési jegyeinek tulajdonosa által benyújtott igényre alkalmazandó jogi és szerződéses feltételeknek megfelelően az ÁÉKBV befektetési jegyeiben amiatt keletkezett értékvesztésre, hogy az ÁÉKBV eszközeinek kezelésével megbízott letétkezelő vagy harmadik fél nem képes teljesíteni az alábbiak valamelyikét:

- a) visszafizetni az ÁÉKBV-nek járó vagy az ÁÉKBV tulajdonát képező, az ő nevében, ÁÉKBV tevékenységekkel kapcsolatban a letétkezelő vagy harmadik fél által őrzött pénzeszközt,
- b) visszaadni az ÁÉKBV-nek az ÁÉKBV tulajdonát képező, az ő nevében, ÁÉKBV tevékenységekkel kapcsolatban a letétkezelőnél vagy harmadik félnél őrzött vagy kezelt eszközöket.”

f) A (3) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(3) Valamely hitelintézettel szemben támasztott, a (2a) bekezdésben említett bármely igényt, amely egy adott tagállamban mind ezen irányelv, mind a 94/19/EK irányelv alapján jogosult a kártalanításra, a 94/19/EK irányelv alapján kell kezelni. Egyetlen igény sem jogosult egynél többszöri kártalanításra az említett irányelvek keretében.”

- (3) A 3. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„3. cikk

Az olyan ügyletekből származó kártalanítási igényeket, amelyeknél a 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv(*) 1. cikkének meghatározása szerinti pénzmosás büntettét állapították meg, vagy amelyek a 2003/6/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv(**) szerinti tiltott magatartásból származnak, ki kell zárni minden, a befektetőkártalanítási rendszerből származó kártalanításból.

* HL L 309., 2005.11.25., 15. o.

** HL L 96., 2003.4.12., 16. o.”

- (4) A 4. cikk a következőképpen módosul:

- a) A (1) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a rendszer befektetőnként 50 000 EUR biztosítást nyújtson a 2. cikk (2a) vagy (2c) bekezdésében említett kártalanítási igények kielégítésére.

Azok a tagállamok, amelyek ezen irányelv elfogadásának idején 50 000 EUR-nál magasabb biztosítást nyújtanak, ezen irányelv átültetésének időpontjától számított legfeljebb 3 évig fenntarthatják a magasabb biztosítási szintet. Attól az időponttól kezdve az adott tagállamok gondoskodnak arról, hogy a biztosítási szint 50 000 EUR legyen.

Azok a tagállamok, amelyek az euróban kifejezett összeget átváltják nemzeti valutájukra, az átváltáshoz a kezdeti időszakban az ezen irányelv hatálybalépésének időpontjában érvényes átváltási árfolyamot alkalmazzák.

A tagállamok az átszámítás eredményeként kapott összegeket kerekíthetik, ha az ilyen kerekítés nem haladja meg a 2 500 EUR-t.

A negyedik albekezdés sérelme nélkül a más valutára átszámított fedezeti szinteket a tagállamok öt évenként hozzáigazítják az ebben a bekezdésben említett összeghez. A tagállamok a Bizottsággal való konzultációt követően korábban is elvégezhetik a fedezeti szintek kiigazítását előre nem látható események – például árfolyam-ingadozások – bekövetkezését követően.”

- b) A szöveg a következő (1a) bekezdéssel egészül ki:

„(1a) A Bizottság felhatalmazáson alapuló jogi aktusok útján módosíthatja az (1) bekezdésben említett összeget, figyelembe véve az alábbiakat:

a) a Bizottság által közzétett harmonizált fogyasztói árindex változásai alapján az Unióban tapasztalt infláció;

b) a lakossági befektetők által a befektetési vállalkozásoknál elhelyezett pénzeszközök és pénzügyi eszközök átlagösszege.”

c) A (2) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(2) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy egyes befektetőket kizárnak a rendszerek általi biztosításból a 2. cikk (2a) vagy (2c) bekezdésében meghatározott igények esetén, vagy részükre alacsonyabb fedezeti szintet biztosítanak. Az ilyen kizárások felsorolását az 1. melléklet tartalmazza.”

d) A (4) bekezdést el kell hagyni.

- (5) A szöveg a következő 4a. és 4b. cikkel egészül ki:

„4a. cikk

- (1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a kártalanítási rendszerek potenciális kötelezettségeik meghatározásához megfelelő rendszerekkel rendelkezzenek. A tagállamok gondoskodnak a kártalanítási rendszerek kötelezettségeikkel arányos finanszírozásáról.

- (2) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy minden egyes kártalanítási rendszer a befektetőkártalanítási rendszer védelmében részesülő befektetési vállalkozások és ÁÉKBV-k által őrzött, kezelt vagy működtetett pénzeszközök és pénzügyi eszközök értékének legalább 0,5 %-ával megegyező finanszírozási célszintet határozzon meg. A biztosított pénzeszközök és pénzügyi eszközök értékét minden év január 1-én kiszámítják.

A Bizottság a 13a. cikknek megfelelően, valamint a 13b. és 13c. cikkben meghatározott feltételek szerint felhatalmazáson alapuló jogi aktusok útján intézkedéseket hoz, amelyekkel meghatározza a befektetőkártalanítási rendszerek védelmében részesülő pénzeszközök és pénzügyi eszközök értékének számítási módszerét, a kártalanítási rendszerek által megállapítandó finanszírozási célszint meghatározása, továbbá a finanszírozási célszintnek a pénzügyi fejlemények figyelembevételével történő módosítása érdekében.

- (3) A finanszírozási célszintet a 2. cikk (2) vagy (2b) bekezdése szerinti bármely esemény bekövetkezése előtt, és attól függetlenül kell finanszírozni. A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a finanszírozási célszintet minden egyes kártalanítási rendszer esetében ezen irányelv hatálybalépésétől számított tíz éven belül elérjék, továbbá arról, hogy minden egyes kártalanítási rendszer megfelelő tervet fogadjon el és tartson be ezen célkitűzés teljesítése érdekében.

A finanszírozási célszint elérése érdekében beszedett befizetéseket kizárólag készpénzbetétekbe és alacsony kockázatú, a végső lejáratig 24 hónap vagy annál kevesebb hátralevő futamidővel rendelkező eszközökbe helyezik, amelyek legfeljebb egy hónapon belül likviddó tehetőek.

- (4) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a kártalanítási rendszerek kiegészítő befizetést kérhessenek a rendszer tagjaitól abban az esetben, ha a finanszírozási célszint nem elegendő a 9. cikk (2) bekezdésében említett kártalanítási igények kielégítésére. A kiegészítő befizetések összege nem haladhatja meg a biztosított pénzeszközök és pénzügyi eszközök értékének 0,5 %-át, az ezen cikk (2) bekezdésében említettek szerint. A kiegészítő befizetések nem veszélyeztetik az érintett tagállam pénzügyi rendszerének stabilitását, és megfizethetőségi szempontokon kell, hogy alapuljanak.

- (5) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a kártalanítási rendszerek megfelelő alternatív finanszírozási megoldásokkal rendelkezzenek, amelyek lehetővé teszik számukra, hogy az előfinanszírozott összeg kimerülése után rövid távú finanszírozási forrásokhoz jussanak a rendszerrel szemben támasztott igények kielégítése érdekében. Ezen intézkedések közé tartozhat a kölcsönfelvétel kereskedelmi

bankoktól. Ezen intézkedések közé tartozhat továbbá a közintézményektől történő kölcsönfelvétel, feltéve hogy az adott kölcsönök kereskedelmi feltételeken alapulnak.

- (6) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a rendszerek finanszírozási költségét végső soron a befektetési ügyletekkel összefüggésben a kártalanítási rendszer által biztosított befektetési vállalkozások vagy harmadik fél letétkezelők, illetve az ÁÉKBV tevékenységekkel összefüggésben a kártalanítási rendszer által biztosított ÁÉKBV-k, letétkezelők, vagy harmadik felek viseljék. A tagok rendszeres befizetéseinek összegét évente emelik.
- (7) A tagállamok évente tájékoztatják az ESMA-t a tagállamukban működő rendszerek (2) bekezdésben említett finanszírozási célszintjéről és a (3) bekezdésben említett finanszírozási szintjéről. Ezt az információt az illetékes hatóságok megerősítik, és ezzel a megerősítéssel együtt minden év végétől számított 30 napon belül eljuttatják az ESMA-nak.

A tagállamok gondoskodnak arról, hogy az első albekezdésben említett információt legalább évente közzétegyék a kártalanítási rendszerek honlapján.

- (8) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a kártalanítási rendszerek 4a. cikk (2) bekezdésében említett ex-ante finanszírozási összegének 10 %-a rendelkezésre álljon kölcsönnyújtásra más finanszírozási rendszereknek, a 4c. cikkben meghatározott feltételek mellett.

A Bizottság a 13a. cikknek megfelelően, valamint a 13b. és 13c. cikkben meghatározott feltételek szerint felhatalmazáson alapuló jogi aktusok útján módosíthatja az ex-ante finanszírozási összeg más rendszereknek kölcsönözhető hányadát, figyelembe véve a pénzüpiaci fejleményeket.

- (9) A Bizottság a 13a. cikknek megfelelően, valamint a 13b. és 13c. cikkben meghatározott feltételek szerint felhatalmazáson alapuló jogi aktusok útján intézkedéseket hoz az alábbiak meghatározása céljából:

- a) a kártalanítási rendszerek (1) bekezdésben említett lehetséges kötelezettségeinek meghatározására szolgáló módszer;
- b) az alternatív finanszírozási megoldások, amelyekkel a kártalanítási rendszereknek rendelkezniük kell ahhoz, hogy szükség esetén rövid távú finanszírozási forrásokhoz jussanak;
- c) azok a tényezők, amelyeket figyelembe kell venni a (4) bekezdésben említett kiegészítő befizetések arra irányuló vizsgálatakor, hogy nem veszélyeztetik a tagállam pénzügyi rendszerének stabilitását;
- d) a biztosított vállalkozások (6) bekezdésben említett befizetéseinek meghatározására szolgáló szempontok.

- (10) A (7) bekezdés második albekezdése egységes alkalmazásának biztosítása érdekében a(z) .../... európai parlamenti és tanácsi rendelettel(*) [ESMA] létrehozott Európai Értékpapír-piaci Felügyeleti Hatóság (a továbbiakban: ESMA) technikaistandard-tervezeteket dolgoz ki a rendszerek által közzéteendő információk részleteinek meghatározása céljából.

Az ESMA az első albekezdésben említett technikaistandard-tervezeteket 2012. december 31-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság az első albekezdésben említett technikai standardokat a(z) .../.../EK [ESMA] rendelet 7e. cikkében megállapított eljárással összhangban fogadhatja el.

4b. cikk

(1) A befektetőkártalanítási rendszer jogosult kölcsönt felvenni a 2. cikkben említett, az Unióban működő összes többi rendszertől, feltéve hogy teljesíti az alábbiakban felsorolt valamennyi feltételt:

a) a kölcsönt felvevő rendszer nem képes teljesíteni a 2. cikk (2a) vagy (2c) bekezdése szerinti kötelezettségeit az adott kötelezettségek teljesítése céljából történő korábbi kifizetések miatt;

b) ezen albekezdés a) pontjában említett helyzet oka a 4a. cikk (3) bekezdésében említett finanszírozási hiány;

c) a kölcsönt felvevő rendszer a 4a. cikk (4) bekezdésében említett kiegészítő befizetésekhez folyamodott;

d) a kölcsönt felvevő rendszer jogi kötelezettséget vállal arra, hogy a kölcsönként felvett pénzeszegeket a 2. cikk (2a) és (2c) bekezdése szerinti kártalanítási igények kifizetésére fordítja;

e) az a rendszer, amely e cikk alapján nem fizetett vissza egy kölcsönt más rendszereknek, nem vehet fel kölcsönt más rendszerektől, illetve nem nyújthat kölcsönt más rendszereknek;

f) a kölcsönt felvevő rendszer nyilatkozik az igényelt pénzeszegekről;

g) a kölcsönt felvevő rendszer haladéktalanul tájékoztatja az ESMA-t, és ismerteti a fenti feltételek teljesülését alátámasztó érveket és a kért pénzeszeget.

Az első albekezdés f) pontjában említett összeget az alábbiak szerint kell meghatározni:

[a 2. cikk (2a) és (2c) bekezdése szerint kifizetendő igények összege] – [a 4a. cikk (7) bekezdésében említett finanszírozási szint] + a 4a. cikk (4) bekezdésében említett kiegészítő befizetések maximális összege]

A többi rendszer kölcsönt nyújtó rendszerként lép fel. E célból azok a tagállamok, amelyekben egynél több rendszer jött létre, kijelölnek egy rendszert, amely az adott tagállam kölcsönt nyújtó rendszereként működik, és erről tájékoztatják az ESMA-t. A tagállamok eldönthetik, hogy a kölcsönt nyújtó rendszer számára az ugyanabban a tagállamban letelepedett más rendszerek a kölcsönnyújtást megtérítik-e és hogyan.

(2) A kölcsön feltételei a következők:

a) a következő albekezdésben meghatározott összeghatárt figyelembe véve, minden rendszer az egyes rendszerek által biztosított pénzeszközök és pénzügyi

eszközök összegével arányos összeget kölcsönöz, a kölcsönt felvevő rendszer figyelembevétele nélkül. Az összegeket a 4a. cikk (2) bekezdésében említett legfrissebb információk figyelembevételével számítják ki;

b) a kölcsönt felvevő rendszer legkésőbb 5 év múlva visszafizeti a kölcsönt. A kölcsön éves részletekben is visszafizethető. A kamat megfizetése csak a visszafizetéskor esedékes;

c) a kamatláb egyenlő a hitel időtartama alatt az Európai Központi Bank által meghatározott aktív oldali rendelkezésre állás kamatlábjával.

Az egyes kölcsönt felvevő rendszereknek kölcsönadott teljes összeg nem haladhatja meg a 4a. cikk (8) bekezdésében említett kölcsönnyújtás céljára uniós szinten rendelkezésre álló teljes összeg 20 %-át.

- (3) Az ESMA megerősíti, hogy az (1) bekezdésben említett követelmények teljesülnek, megállapítja az egyes rendszerek által nyújtandó kölcsön (2) bekezdés a) pontja alapján kiszámított összegét és a (2) bekezdés c) pontja szerint fizetendő kezdeti kamatlábat, valamint a kölcsön futamidejét.

Az ESMA a megerősítést a g) pontban említett információkkal együtt eljuttatja a kölcsönt nyújtó rendszereknek. A rendszereknek 15 munkanapon belül meg kell kapniuk a megerősítést és az információkat. A kölcsönt nyújtó rendszerek a kézhezvételt követően haladéktalanul, de legkésőbb további 15 munkanapon belül teljesítik a kölcsön kifizetését a kölcsönt felvevő rendszer felé.

- (4) A tagállamok biztosítják, hogy a kölcsönt felvevő rendszer által előírt befizetések elegendőek legyenek a kölcsönvett összeg visszafizetéséhez és a finanszírozási célszint mielőbbi, legkésőbb a kölcsön megkapásától számított tíz éven belüli visszaállításához.

- (5) A befektetőkártalanítási rendszerek közötti eredményes együttműködés elősegítése érdekében a rendszerek vagy – adott esetben – az illetékes hatóságok írásos együttműködési megállapodásokat kötnek. A megállapodások figyelembe veszik a 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben(**) meghatározott követelményeket.

Az ESMA-t értesíteni kell az első albekezdésben említett megállapodások létezéséről és tartalmáról. Az ESMA véleményezheti ezeket a megállapodásokat [az ESMA rendelet 6. cikke (2) bekezdésének f) pontja és 19. cikke] alapján. Ha az illetékes hatóságok vagy a rendszerek nem tudnak megállapodásra jutni, vagy a megállapodás értelmezése vita tárgyát képezi, az ESMA [az ESMA rendelet 11. cikke] alapján rendezi a nézetkülönbségeket.

Az első albekezdésben említett megállapodások hiánya nem befolyásolja a 2. cikk (2a) vagy (2c) bekezdése szerinti befektetői kártalanítási igényeket.

* HL L ...

** HL L 84., 1997.3.26., 22. o.”

- (6) Az 5. és a 6. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„5. cikk

- (1) Amennyiben egy befektetési vállalkozás, ÁÉKBV, letétkezelő vagy harmadik fél, amely számára a 2. cikk (1) bekezdése előírja a valamely rendszerhez történő tartozást, nem teljesíti a rendszer tagjaként rá vonatkozó kötelezettségeket, a befektetési vállalkozás engedélyét vagy az ÁÉKBV engedélyét kiadó illetékes hatóságokat értesíteni kell, és a kártalanítási rendszerrel együttműködve minden szükséges intézkedést – szankció kiszabását is beleértve – meg kell hozni annak biztosítására, hogy a befektetési vállalkozás, ÁÉKBV, letétkezelő vagy harmadik fél teljesítse a kötelezettségeit.
- (2) Amennyiben az (1) bekezdésben említett intézkedések nem biztosítják a befektetési vállalkozás, ÁÉKBV, letétkezelő vagy harmadik fél kötelezettségeinek betartását, a vállalkozást, ÁÉKBV-t, letétkezelőt vagy harmadik felet – az illetékes hatóságok kifejezett jóváhagyásával – legalább 12 hónapos határidővel értesíthetik a rendszerből való kizárás szándékáról. A 2. cikk (2a) és (2c) bekezdésében említett biztosítást az ezen időszak alatt végrehajtott befektetési ügyletek vagy ÁÉKBV tevékenységek tekintetében a rendszer továbbra is biztosítja. Ha a felmondási határidő lejártáig a befektetési vállalkozás, ÁÉKBV, letétkezelő vagy harmadik fél nem teljesíti a kötelezettségeit, a kártalanítási rendszer – az illetékes hatóságok ismételt kifejezett jóváhagyásával – kizárhatja.
- (3) A befektetőkártalanítási rendszerből kizárt befektetési vállalkozás, ÁÉKBV, letétkezelő vagy harmadik fél tovább folytathatja befektetési tevékenységét, ÁÉKBV tevékenységét, illetve megbízható befektetők és ÁÉKBV-k pénzügyi eszközeinek kezelésével, a következő feltételekkel:
 - a) még kizárása előtt alternatív kártalanítási megoldásokat vezetett be, amelyek biztosítják, hogy a befektetőket és az ÁÉKBV-t legalább a hivatalosan elismert rendszer által kínálttal egyenértékű biztosítás védje, és az alternatív kártalanítási megoldások jellemzői egyenértékűek a hivatalosan elismert rendszerével;
 - b) a befektetési vállalkozás vagy az ÁÉKBV engedélyezéséért felelős illetékes hatóság megerősítette, hogy az a) pontban említett feltételek teljesülnek.
- (4) Amennyiben a (2) bekezdés értelmében kizárásra javasolt befektetési vállalkozás vagy ÁÉKBV nem képes alternatív megoldásokkal megfelelni a (3) bekezdésben elrendelt feltételeknek, az engedélyét kiadó illetékes hatóságok:
 - a) haladéktalanul bevonják annak a befektetési vállalkozásnak az engedélyét, amely számára az engedélyt kiadták;
 - b) haladéktalanul bevonják az általuk jóváhagyott ÁÉKBV engedélyét.
- (5) Amennyiben a (2) bekezdés értelmében kizárásra javasolt letétkezelő vagy harmadik fél nem képes alternatív megoldásokkal megfelelni a (3) bekezdésben elrendelt feltételeknek, akkor nem engedélyezhető számára megbízások elfogadása a befektetők vagy ÁÉKBV-k eszközeinek kezelésére.

6. cikk

Egy befektetési vállalkozás vagy ÁÉKBV engedélyének visszavonása után a 2. cikk (2a) és (2c) bekezdésében említett biztosítás a visszavonásig teljesített befektetési ügyletekre továbbra is nyújtandó.”

- (7) A 8. és a 9. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„8. cikk

- (1) A 4. cikk (1) és (3) bekezdésében említett biztosítás a befektetőknek az ezen irányelv szerint ugyanazon befektetési vállalkozással vagy ugyanazon ÁÉKBV-vel szembeni összesített kártalanítási igényére vonatkozik, a számlák mennyiségétől, pénznemétől és az Unión belüli elhelyezkedésétől függetlenül.
- (2) A közös befektetési ügyletekben minden egyes befektető részesedését tekintetbe kell venni a 4. cikk (1) és (3) bekezdése szerinti biztosítás kiszámításakor.

Külön rendelkezések hiányában a kártalanítási igényeket egyenlően kell megosztani a befektetők között.

A tagállamok előírhatják, hogy az olyan közös befektetési ügyletekhez kapcsolódó kártalanítási igények, amelyek tekintetében két vagy több személy jogosult, mint jogi személyiség nélküli gazdasági társaság, társulás vagy hasonló természetű csoportosulás tagja, a 4. cikk (1) és (3) bekezdésében meghatározott biztosítási összeghatár kiszámítása céljából összevontan és egyetlen befektető befektetéséből eredőként kezelhetők.

- (3) Amennyiben egy befektető nem jogosult a pénzüsszegrre vagy az értékpapírokra, az arra jogosult személynek kell kártalanításban részesülnie, feltéve hogy az illető személy azonosított vagy azonosítható a 2. cikk (2) és (2b) bekezdésében említett hatósági vagy bírósági határozat időpontját megelőzően.

Amennyiben két vagy több személy jogosult, mindegyiküknek a pénzüsszeg vagy az értékpapír kezelésére vonatkozó megállapodásban megállapított résztulajdonát kell figyelembe venni a 4. cikk (1) és (3) bekezdésében megállapított összeghatárok kiszámításánál.

9. cikk

- (1) A kártalanítási rendszer megfelelő intézkedéseket hoz, hogy tájékoztassa a befektetőket a 2. cikk (2) és (2b) bekezdésében említett hatósági vagy bírósági határozatról, és – amennyiben jogosultak kártalanításra – a lehető leggyorsabban kártalanítsa őket. Meghatározhat egy időtartamot, amelyen belül elfogadja a kártalanítási igények bejelentését. Ez az időtartam nem lehet öt hónapnál rövidebb a 2. cikk (2) és (2b) bekezdésében említett hatósági vagy bírósági határozat időpontjától számítva vagy attól az időponttól kezdődően, amikor a hatósági vagy bírósági határozatot nyilvánosságra hozták.

A rendszer nem hivatkozhat a határidő leteltének tényére azért, hogy megtagadja a kártalanítást egy olyan befektetőtől, aki nem tudta időben érvényesíteni a kártalanításhoz való jogát.

- (2) A rendszernek képesnek kell lennie a lehető leggyorsabban, de legkésőbb a kártalanítási jogosultságnak és az összeg nagyságának megállapításától számított három hónapon belül kifizetni a befektető követelését.

Kivételes esetekben a kártalanítási rendszer az illetékes hatóságokhoz fordulhat a határidő meghosszabbítása érdekében. Az ilyen meghosszabbítás nem haladhatja meg a három hónapot. Az illetékes hatóságok haladéktalanul tájékoztatják az Európai Értékpapír-piaci Felügyeleti Hatóságot a kártalanítási rendszernek megítélt határidő-hosszabbításról és a meghosszabbítást indokoló körülményekről.

A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a kártalanítási rendszerek részt vehessenek olyan fizetésképtelenségi vagy bírósági eljárásokban, amelyek érinthetik a kártalanítási jogosultság és a kárigény összegének a megállapítását.

A harmadik albekezdés nem sérti a kártalanítási rendszerek azon jogát, hogy egyéb módszereket alkalmazzanak a kártalanítási jogosultságnak vagy a kárigény összegének a megállapítására.

Amennyiben a teljes összeg kifizetése nem történik meg a 2. cikk (2) vagy (2b) bekezdésében említett hatósági vagy bírósági határozattól számított kilenc hónapon belül, a tagállamok gondoskodnak arról, hogy a rendszer a vonatkozó határozattól számított három hónapon belül ideiglenes részleges kártalanítás keretében kifizesse a kárigény előzetes vizsgálata alapján megállapított összeg egyharmadát. A fennmaradó összeg kifizetésére az ennek a bekezdésnek az első albekezdésében meghatározott határidőig kerül sor a kártalanítási jogosultság és összeg végleges meghatározása után. A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a kártalanítási rendszer megfelelő eszközökkel rendelkezzen az ideiglenesen kifizetett összegek visszaszerzéséhez abban az esetben, ha a kárigény jogtalanul bizonyul.

A Bizottság a 13a. cikknek megfelelően, valamint a 13b. és 13c. cikkben meghatározott feltételek szerint felhatalmazáson alapuló jogi aktusok útján intézkedéseket hoz, amelyekkel meghatározza a befektetők követeléseinek kezelésének eljárását és a 2. cikk (2b) és (2c) bekezdésében említett körülmények következtében az ÁÉKBV értékvesztésének kiszámítására vonatkozó technikai kritériumokat.

- (3) A (2) bekezdés első albekezdésében megállapított határidőtől függetlenül, ha a befektető vagy bármely, a befektetési ügyletből részesedésre számot tartó vagy abban érdekelt személy ellen büntetőeljárást kezdeményeznek a 2005/60/EK irányelv 1. cikkében meghatározott pénzmosás miatt vagy azzal kapcsolatban, vagy ellene a 2003/6/EK irányelv megszegése miatt eljárás indul, a kártalanítási rendszer a bíróság vagy az illetékes hatóság határozatának meghozataláig felfüggesztheti a kifizetést.”
- (8) A 10. cikk (1) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy minden egyes befektetési vállalkozás és ÁÉKBV megtegye a megfelelő intézkedéseket abból a célból, hogy a jelenlegi és a leendő befektetők rendelkezésére bocsássák az ahhoz szükséges információkat, hogy azonosíthatóak, melyik befektetőkártalanítási rendszerhez tartozik a befektetési

vállalkozás vagy ÁÉKBV és Unión belüli leányvállalatai, vagy milyen alternatív megoldás áll rendelkezésükre a 2. cikk (1) bekezdésének második albekezdése vagy az 5. cikk (3) bekezdése szerint. A befektetőket tájékoztatni kell a befektetőkártalanítási rendszer feltételeiről vagy bármely lehetséges alternatív megoldásról, beleértve a kártalanítási rendszer által nyújtott biztosítás összegét és hatókörét, valamint a tagállam által a 2. cikk (3) bekezdése szerint megállapított szabályokról. Ezeket az információkat könnyen érthető formában kell közzétenni.

Kérésre információt kell nyújtani a kártalanításra vonatkozó feltételekről és a kártalanítás igényléséhez szükséges eljárásról is.

Az információnak hitelesnek, világosnak és nem félrevezetőnek kell lennie, továbbá különösképpen részletesen ismertetnie kell a vonatkozó kártalanítási rendszer által biztosított helyzeteket és igényeket, valamint azt, hogy miként alkalmazható a határokon átnyúló helyzetekben. Az információknak a rendszer által nem biztosított helyzetekről és kárigényekről is példákat kell tartalmaznia.”

- (9) A 12. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„12. cikk

- (1) A nemzeti jogból eredő egyéb jogok sérelme nélkül a befektetők kártalanítása céljából kifizetéseket teljesítő rendszerek jogosultak, hogy kifizetéseikkel egyenlő mértékig átvegyék az említett befektetőket megillető jogokat a felszámolási eljárásban.
- (2) Amennyiben a 2. cikk (2) bekezdésében említettek szerint a befektetők pénzügyi eszközeit befektetési ügyletekkel összefüggésben kezelő harmadik fél pénzügyi helyzete miatt veszteség keletkezik, a befektetők kártalanítása céljából kifizetéseket teljesítő rendszerek jogosultak, hogy kifizetéseikkel egyenlő mértékig átvegyék a befektetőt vagy a befektetési vállalkozást megillető jogokat a felszámolási eljárásban.
- (3) Abban az esetben, ha a 2. cikk (2c) bekezdése szerint az ÁÉKBV eszközeinek kezelésével megbízott letétkezelő vagy harmadik fél pénzügyi helyzete miatt veszteség keletkezik, az ÁÉKBV befektetési-jegy-tulajdonosainak kártalanítása céljából kifizetéseket teljesítő rendszerek jogosultak, hogy kifizetéseikkel egyenlő mértékig átvegyék ÁÉKBV befektetési-jegy-tulajdonost vagy az ÁÉKBV-t megillető jogokat a felszámolási eljárásban.
- (4) Amennyiben egy befektető pénzügyi eszközeit befektetési ügylettel összefüggésben kezelő harmadik fél, vagy az ÁÉKBV eszközeinek kezelésével megbízott letétkezelő vagy harmadik fél olyan harmadik országban van, melynek igazságszolgáltatási rendszere nem teszi lehetővé a befektetési vállalkozás vagy az ÁÉKBV jogainak átruházását a kártalanítási rendszerre, a tagállam gondoskodik arról, hogy a befektetési vállalkozás vagy az ÁÉKBV visszafizesse a rendszernek a kifizetések összegével megegyező összeget abban az esetben, ha bármilyen összeget kap a felszámolási eljárásban.”
- (10) A szöveg a következő 13a., 13b. és 13c. cikkel egészül ki:

„13a. cikk

- (1) A Bizottság felhatalmazást kap a 4a. cikk (2), (8) és (9) bekezdésében és a 9. cikk (2) bekezdésében említett felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására. E felhatalmazás határozatlan időre szól.
- (2) A Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását követően haladéktalanul értesíti arról egyidejűleg az Európai Parlamentet és a Tanácsot.
- (3) A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozó, Bizottságra ruházott hatáskör gyakorlásának feltételeit a 13b. és 13c. cikk határozza meg.

13b. cikk

- (1) Az Európai Parlament vagy a Tanács visszavonhatja a 4a. cikk (2) bekezdésében, a 4a. cikk (8) bekezdésében, a 4a. cikk (9) bekezdésében és a 9. cikk (2) bekezdésében megállapított felhatalmazást.
- (2) Az az intézmény, amely belső eljárást indított annak eldöntése érdekében, hogy vissza kívánja-e vonni a felhatalmazást, a végső határozat meghozatala előtt ésszerű időn belül tájékoztatja arról a másik intézményt és a Bizottságot, megjelölve a visszavonás tárgyát képező felhatalmazást, valamint a visszavonás lehetséges indokait.
- (3) A visszavonásról szóló határozat megszünteti az abban meghatározott felhatalmazást. A határozat haladéktalanul, vagy az abban megjelölt későbbi időpontban lép hatályba. A határozat nem érinti a már hatályban lévő, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok érvényességét. A határozatot az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* ki kell hirdetni.

13c. cikk

- (1) Az Európai Parlament és a Tanács kifogást emelhet a felhatalmazáson alapuló jogi aktussal szemben a bejelentés időpontjától kezdődő két hónapos határidőn belül. Az Európai Parlament vagy a Tanács kezdeményezésére e határidő egy hónappal meghosszabbodik.
- (2) A felhatalmazáson alapuló jogi aktust az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* ki kell hirdetni és az aktus az annak rendelkezéseiben megállapított időpontban hatályba lép, amennyiben a fenti határidő leteltéig sem az Európai Parlament, sem a Tanács nem kifogásolja az adott felhatalmazáson alapuló jogi aktust.

A felhatalmazáson alapuló jogi aktust az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* ki lehet hirdetni és az aktus hatályba léphet, ha az Európai Parlament és a Tanács ezt az időpontot megelőzően egyaránt arról tájékoztatja a Bizottságot, hogy nem emel kifogást.

- (3) Ha az Európai Parlament vagy a Tanács kifogásolja az elfogadott, felhatalmazáson alapuló jogi aktust, akkor az nem lép hatályba. A felhatalmazáson alapuló jogi aktussal szemben kifogást emelő intézmény megadja kifogásának indokait.”

(11) A szöveg a következő 14a. cikkel egészül ki:

„14a. cikk

A tagállamok az információk cseréjéről harmadik országok illetékes hatóságaival együttműködési megállapodásokat köthetnek a 2004/39/EK irányelv 63. cikkének és a 2009/65/EK irányelv 102. cikkének megfelelően.”

19. Az I. melléklet a következőképpen módosul:

a) Az 1. pont helyébe a következő szöveg lép:

„1. A pénzügyi eszközök piacairól szóló 2004/39/EK irányelv II. melléklete I. szakaszának 1–4. pontjában említett hivatásos befektetők.”

b) A 2., 3. és 8. pontot el kell hagyni.

*2. cikk
Átültetés*

(1) A tagállamok legkésőbb [ezen irányelv hatálybalépésétől számított tizenkét hónapon belül] elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. E rendelkezések szövegét, valamint a rendelkezések és az irányelv közötti megfelelést bemutató táblázatot haladéktalanul megküldik a Bizottságnak.

A tagállamok ezeket a rendelkezéseket [ezen irányelv hatálybalépésétől számított tizennyolc hónap elteltével] alkalmazzák, kivéve a 4b. cikket átültető rendelkezéseket, amelyeket 2013. december 31-től kell alkalmazni.

A tagállamok által elfogadott rendelkezéseknek hivatkozniuk kell erre az irányelvre, vagy hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozással együtt kell megjelenniük. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok megküldik a Bizottságnak nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az irányelv tárgykörében fogadnak el.

*3. cikk
Hatálybalépés*

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

*4. cikk
Címzettek*

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben,

*az Európai Parlament részéről
az elnök*

*a Tanács részéről
az elnök*